

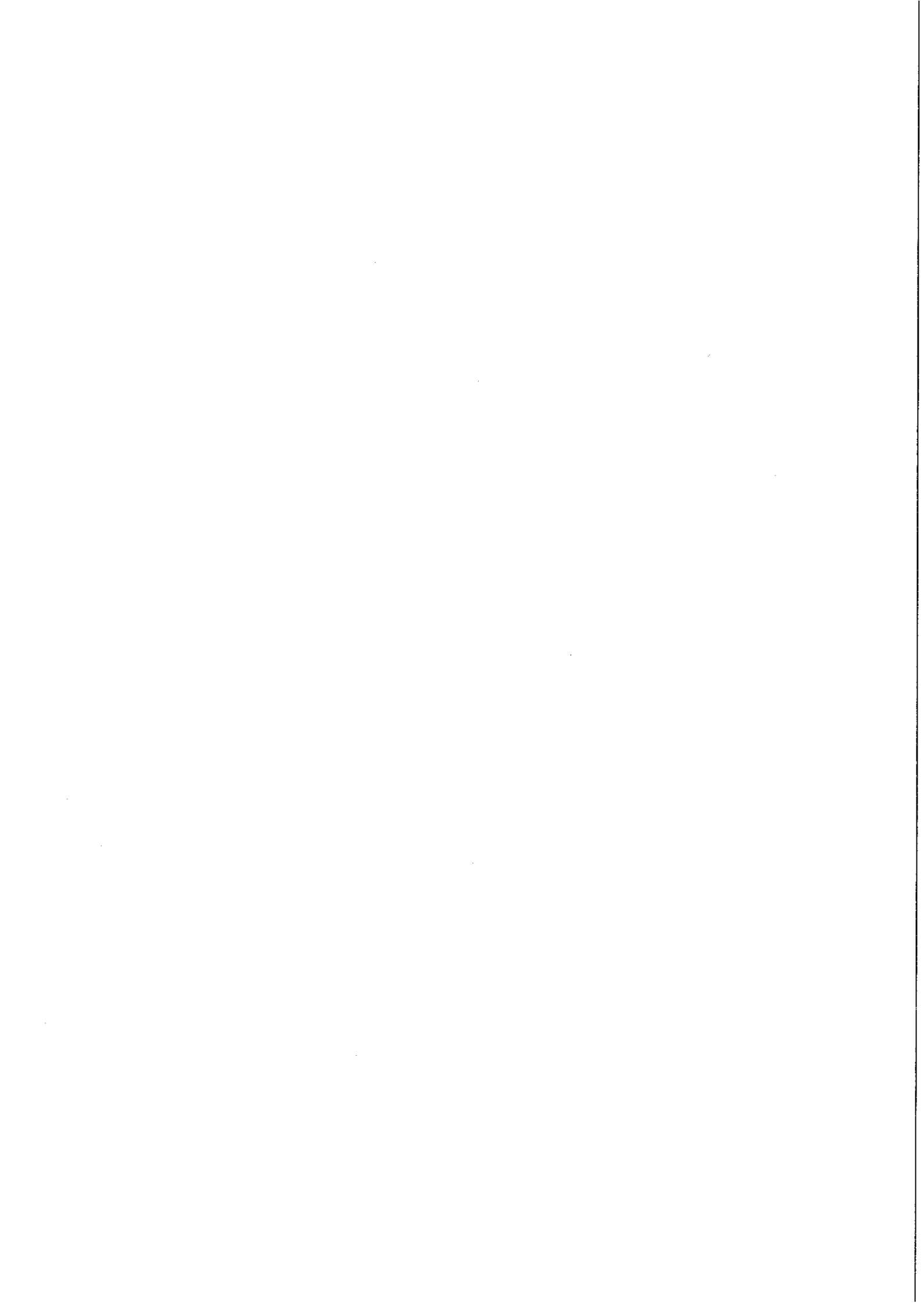
Република Србија
Универзитет у Нишу
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
Број: 01-1867/1
21. 08. 2018. године

На основу члана 13 Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу („Гласник Универзитета у Нишу“, бр. 2/18 и 4/18), декан Факултета даје следеће

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

1. Обавештавају се заинтересовани да је Извештај Комисије за писање извештаја о пријављеним учесницима конкурса за избор наставника у звање ванредни или редовни професор за ужу међународноправну научну област на Правном факултету у Нишу примљен дана 21. 08. 2018. године, под бројем 01-1867, и да се налази у Библиотеци Факултета.
2. Извештај је доступан свим заинтересованим лицима у радно време Библиотеке, у року од 30 (тридесет) дана од дана истицања овог обавештења на огласној табли Факултета и сајту Факултета.
3. Ово обавештење истаћи на огласној табли Факултета, а обавештење са извештајем доставити архиви и Библиотеци и истаћи на сајт Факултета.

ДЕКАН ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА
Проф. др Саша Кнежевић

21. 08. 2018.

01 1867

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Научно-стручно веће за друштвене и хуманистичке науке Универзитета у Нишу Одлуком бр. 8/18-01-006/18-060 од 10. 07. 2018. године именовало је Комисију за писање извештаја о пријављеним учесницима на конкурс за избор једног наставника у звање ванредни професор или редовни професор за ужу међународноправну научну област на Правном факултету Универзитета у Нишу, у саставу: др Родољуб Етински, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду, др Зоран Радивојевић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Нишу, и др Весна Кнежевић Предић, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду.

Проучивши достављени конкурсни материјал, Комисија има част да у складу са чл. 10–12 Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу поднесе Изборном већу Правног факултета Универзитета у Нишу следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс за избор наставника у звање ванредни професор или редовни професор за ужу међународноправну научну област, објављен у листу „Нова наша реч” од 22. јуна 2018. године и на сајту Правног факултета Универзитета у Нишу, пријавио се само један кандидат, и то др Небојша Раичевић, ванредни професор Правног факултета Универзитета у Нишу. Комисија констатује да је пријава поднета благовремено и да садржи све податке и прилоге предвиђене важећим прописима и наведеним конкурсом.

1 ОПШТИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ КАНДИДАТА И ПОДАЦИ О ПРОФЕСИОНАЛНОЈ КАРИЈЕРИ

Небојша Раичевић рођен је 24. августа 1969. године у Стројинцима, општина Брус. Држављанин је Републике Србије са пребивалиштем у Нишу.

Кандидат Небојша Раичевић је основну и средњу школу завршио у Брусу и Крушевцу са одличним успехом. На Правном факултету Универзитета у Нишу дипломирао је 1995. године, са просечном оценом 9,92. Током студија награђен је од стране Скупштине града Ниша као најбољи студент треће године студија. Последипломске студије на смеру за Међународно право уписао је 1995. године на Правном факултету Универзитета у Нишу и окончао их 28. 01. 2001. године

одбраном магистарске тезе под насловом „Правила о средствима ратовања у савременом међународном хуманитарном праву”. На истом факултету, 5. јуна 2008. године одбранио је докторску дисертацију под насловом „Хуманитарна интервенција у међународном јавном праву” и тиме стекао научни степен доктора правних наука за ужу међународноправну научну област.

Ради стручног усавршавања, кандидат Раичевић је у неколико наврата боравио у иностранству. Као стипендиста холандске владе, 2002. године похађао је летњи курс из Међународног јавног права на угледној Хашкој академији за међународно право. Септембра 2004. године на Универзитетском институту за високе међународне студије у Женеви похађао је семинар за универзитетске наставнике Међународног хуманитарног права, који је одржан у организацији Међународног комитета Црвеног крста. У јесен 2004. године боравио је у САД, где је посетио већи број америчких универзитета и упознао се са различитим облицима наставе на њима. Током 2005. године присуствовао је семинарима о активним методама универзитетске наставе у Предеалу (Румунија) и у Будви (Црна Гора) који су организовани у оквиру пројекта „Програм подршке високом образовању за регион југоисточне Европе”. У оквиру неколико TEMPUS пројекта, боравио је на Универзитету Софија Антиполис у Ници (Француска), Универзитету у Аликантеу (Шпанија), Политехничком институту у Леирији (Португалија) и Универзитету у Сарајеву (БиХ). Небојша Раичевић се служи енглеским и руским језиком.

Своју професионалну каријеру Небојша Раичевић започео је 1. фебруара 1996. године на Правном факултету Универзитета у Нишу као асистент-приправник за предмет Међународно јавно право. На истом факултету 1. октобра 2001. изабран је, а 2005. реизабран у звање асистента за ужу јавно-правну научну област. У звање доцента на Правном факултету Универзитета у Нишу за ужу међународноправну научну област изабран је 2008. године, а 2013. године у звање ванредни професор (Одлука о избору у звање наставника Научно-стручног већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу, број одлуке 8/18-01-012/13-006 од 17. 12. 2013. године), и у том звању се и сада налази.

На студијским програмима који се тренутно реализују на Правном факултету Универзитета у Нишу држи наставу на сва три нивоа академских студија. На основним академским студијама права држи наставу на предметима Међународно јавно право, Основи права Европске уније и Међународно хуманитарно право, а на мастер академским студијама права на предметима Институције и право Европске уније, Дипломатско и конзуларно право, Међународна људска права, Међународне организације и Конзуларно право. На докторским студијама распоређен је за држање наставе на четири предмета, и то: Међународно јавно право, Европско право људских права, Правни систем Европске уније и Међународно правосуђе. Од 2010. до 2018. године на основним академским студијама држао је наставу и у Високошколској јединици Правног факултета у Медвеђи. Из свих ових предмета редовно држи и консултације на којима студентима даје потребна објашњења и савете. Поред тога, примењује и друге практичне методе рада са студентима. Најзначајнији облик таквог ангажовања представљало је припремање студената Правног факултета Универзитета у Нишу за учешће на националним и међународним *moot court* такмичењима (симулације суђења) у периоду од 2002. до 2009. године. Почев од 2016. године учествује у раду Правне клинике за заштиту од дискриминације која постоји на Правном факултету Универзитета у Нишу. У периоду од 2011. до 2015. године по позиву је држао неколико предавања на мастер академским студијама Међународног хуманитарног права на Факултету политичких наука Универзитета у Београду.

Као један од предметних наставника био је ангажован на изради наставних програма (силабуса) за предмете на свим нивоима студија на којима држи наставу.

Био је члан комисија које су припремале документацију за оба циклуса акредитације Правног факултета Универзитета у Нишу.

Небојша Раичевић је члан Удружења за међународно право Србије.

II ПРЕГЛЕД НАУЧНОГ И СТРУЧНОГ РАДА

1. ОБЈАВЉЕНИ РАДОВИ

Сви научни и стручни радови које је приложио кандидат Небојша Раичевић разврстани у две категорије: радови објављени пре избора у звање ванредни професор и радови објављени након избора у звање ванредни професор. Пошто су радови објављени пре избора у звање ванредни професор анализирани приликом избора у претходно звање, у Извештају се даје приказ само радова објављених након избора у звање ванредни професор.

1.1. Радови објављени пре избора у звање ванредни професор

А) Магистарски рад и докторска дисертација

1. Небојша Раичевић, Правила о средствима ратовања у савременом међународном хуманитарном праву (магистарски рад), Ниш, 2001, стр. 256;
2. Небојша Раичевић, Хуманитарна интервенција у међународном јавном праву, (докторска дисертација), Ниш, 2008, стр. 502, (M70).

Б) Монографија

1. Небојша Раичевић, Забрањена оружја у међународном праву, Студентски културни центар Ниш, Ниш, 2013, стр. 302, ISBN 978-86-7757-210-5, (M42).

В) Радови објављени у научним часописима, тематским зборницима радова и зборницима радова са научних скупова

1. Небојша Раичевић, Мере за имплементацију Конвенције о хемијском оружју, Страни правни живот, Институт за упоредно право, бр. 1–3, 2000, стр. 89–106, (M51);
2. Nebojša Raičević, The History of Prohibition of the Use of Chemical Weapons in International Humanitarian Law, Facta Universitatis: Law and Politics, University of Niš, Vol. 1, No. 5, 2001, pp. 613–631, (M51);
3. Небојша Раичевић, Зоне без нуклеарног оружја, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. XL–XLI, 2000–2001, стр. 235–255, (M53);
4. Тања Мишчевић, Сања Ђајић, Небојша Раичевић, Преглед садржине радова о југословенској кризи и међународном праву који су објављени у домаћим часописима и зборницима од 1990. до 1999. године, у: М. Петровић, З. Радивојевић (ур.), „Југословенска криза: поуке за међународно право”, (зборник

- радова са међународног научног скупа), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2001, стр. 265–284, (M33);
5. Небојша Раичевић, Оснивање, организација и надлежност међународних *ad hoc* кривичних трибунала, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. XLII, 2002, стр. 345–370, (M53);
 6. Небојша Раичевић, Заштита људских права у оквиру Организације уједињених нација, у: Н. Поповић (ур.), Људска права – упутство за употребу, Одбор за грађанску иницијативу, Ниш, 2004, стр. 85–113, (M45);
 7. Небојша Раичевић, Оквирна конвенција за заштиту националних мањина – карактеристике и каталог права, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. XLIV, 2004, стр. 267–286, (M53);
 8. Небојша Раичевић, Стварна надлежност Међународног кривичног суда, Страни правни живот, Институт за упоредно право, бр. 1–2/2005, стр. 317–336, (M51);
 9. Небојша Раичевић, Мере које грађани Србије и Црне Горе могу очекивати од Европског суда за људска права у случају утврђивања повреде њихових права, у: З. Радивојевић (ур.), Европски систем заштите људских права: искуства и нови изазови (зборник радова са међународног научног скупа), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2005, стр. 163–176, (M33);
 10. Тања Мишчевић, Небојша Раичевић, Искуства нових чланица ЕУ у процесу хармонизације, у: Г. Станковић, Правни систем Републике Србије – усаглашавање са правом Европске уније (зборник радова са међународног научног скупа), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2005, стр. 167–179, (M33);
 11. Небојша Раичевић, Употреба нуклеарног оружја и међународно хуманитарно право, Годишњак удружења за међународно право, Удружење за међународно право, Београд, 2004–2005, стр. 213–236, (M53);
 12. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Заштита мањина у међународном праву, у: Д. Жунић (ур.), Права мањина, Одбор за грађанску иницијативу, Ниш, 2005, стр. 47–78, (M45);
 13. Небојша Раичевић, Заштита мањина у оквиру Савета Европе, Социјална мисао, Издавачко предузеће „Социјална мисао”, јул–септембар 2006, (тематски број), стр. 184–202, (M52);
 14. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Међународна заштита особа са менталним поремећајем, Темида, Виктимолошко друштво Србије, Vol. 10, 2007, бр. 3, стр. 11–24, (M52);
 15. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Заштита особа са инвалидитетом у међународном праву, Анали Правног факултета у Београду, Правни факултет Универзитета у Београду, Vol. 40, 2007, бр. 2, стр. 98–115, (M51);
 16. Небојша Раичевић, Оружана интервенција ради заштите држављана у иностранству, Годишњак Удружења за међународно право, Удружење за међународно право, Београд, 2007, стр. 165–183, (M52);
 17. Небојша Раичевић, Крпење људских права као претња међународном миру и безбедности, у: З. Радивојевић (ур.), Уставне и међународноправне гаранције људских права (зборник радова са међународне научне конференције), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2008, стр. 45–62, (M33);
 18. Небојша Раичевић, Доступност тржишта рада Европске уније радницима из централно-источно европских држава чланица, Теме, Универзитет у Нишу, Vol. XXXIII, 2009, бр. 2, стр. 511–528, (M24);

19. Небојша Раичевић, Прелазни споразуми о слободи кретања радника у Уговору о приступању Бугарске и Румуније Европској унији, у: М. Божић, С. Голубовић (ур.), Култура мира, идентитети и међуетнички односи у Србији и на Балкану у процесу евроинтеграције (тематски зборник радова), Филозофски факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2009, стр. 161–178, (M44);
20. Предраг Цветковић, Небојша Раичевић, Правни режим државне помоћи у Европској унији и Светској трговинској организацији, у: Н. Стојановић, С. Голубовић (ур.), Право Републике Србије и право Европске уније – стање и перспективе – свеска II, (зборник радова са међународне научне конференције), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2009, стр. 537–569, (M33);
21. Небојша Раичевић, Резолуције Савета безбедности и легалност НАТО интервенције у Југославији, Правни живот бр. 13/2009, Удружење правника Србије, Том V, (Тематски број – Право и време), стр. 1071–1084, (M33);
22. Небојша Раичевић, Проширење Европске уније на Западни Балкан, у: М. Божић, С. Голубовић (ур.), Култура мира, идентитети и међуетнички односи у Србији и на Балкану у процесу евроинтеграције (тематски зборник радова), Филозофски факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2010, стр. 177–194, (M44);
23. Небојша Раичевић, Усклађивање права Србије са правом ЕУ у области државне помоћи, у: Д. Димитријевић, Б. Миљуш (ур.), Хармонизација законодавства Републике Србије са правом Европске уније (зборник радова са међународне научне конференције), Институт за међународну политику и привреду, Београд, 2010, стр. 343–360, (M33);
24. Небојша Раичевић, Забрана биолшког оружја у међународном хуманитарном праву, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. LVI, 2010, стр. 115–133, (M52);
25. Небојша Раичевић, Конвенција против транснационалног организованог криминала и њени протоколи, у: П. Димитријевић, М. Костић, С. Кнежевић (ур.), Трговина људима – правна заштита у међународним и националним оквирима, Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2011, стр. 33–48, (M45);
26. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Међународноправно регулисање заштите животне средине у оружаним сукобима, у: П. Димитријевић, Н. Стојановић (ур.), Екологија и право (зборник радова са међународне научне конференције), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2011, стр. 151–173, (M33);
27. Небојша Раичевић, Опциони протокол уз Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима, у: П. Димитријевић (ур.): Заштита људских и мањинских права у европском правном простору (тематски зборник радова) – књига права, Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2011, стр. 371–389, (M44);
28. Небојша Раичевић, Прва конференција за ревизију Статута Међународног кривичног суда, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. 58, 2011, стр. 155–176, (M52);
29. Небојша Раичевић, Међународни надзор над поштовањем Конвенције о хемијском оружју, Правни живот, Удружење правника Србије, Vol. 61, 2012, бр. 3–4, стр. 35–50, (M51);
30. Небојша Раичевић, Лисабонски уговор и надлежност Суда правде Европске уније у области слободе, безбедности и правде, у: Д. Димитријевић, Б. Миљуш (ур.), Хармонизација законодавства Републике Србије са правом Европске уније (зборник радова са међународне научне конференције), Институт за међународну политику и привреду, Београд, 2012, стр. 100–116, (M33);

31. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Заштита новинара у међународном праву, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. 61, 2012, (тематски број са међународне научне конференције „Медији и људска права”, стр. 105–129, (M33);
32. Небојша Раичевић, Ограничење употребе запаљивог оружја у оружаним сукобима, Зборник радова Правног факултета у Нишу: тематски број – Заштита људских и мањинских права у европском правном простору, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. 62, 2012, стр. 301–320, (M52);
33. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Примена међународног еколошког права у оружаним сукобима, Зборник радова Правног факултета у Новом Саду, Правни факултет Универзитета у Новом Саду, Vol. 46, 2012, бр. 1, стр. 39–62, (M51);
34. Небојша Раичевић, Статус копнених мина у међународном хуманитарном праву, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. 63, 2012, стр. 187–207, (M52);
35. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, Заштита животне средине у међународном хуманитарном праву, Годишњак Факултета политичких наука, Факултет политичких наука Универзитета у Београду, Vol. 6, 2012, бр. 7, стр. 123–143, (M51);
36. Небојша Раичевић, Статус морских мина у међународном хуманитарном праву, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, Vol. 64, 2013, стр. 159–178, (M51).

Г) Прикази књига

1. Небојша Раичевић, Европски систем заштите људских права: искуства и нови изазови, Међународни проблеми, Институт за међународну политику и привреду, Vol. LVII, No. 4/2005, стр. 562–566;
2. Небојша Раичевић, Европски систем заштите људских права: искуства и нови изазови, Архив за правне и друштвене науке, Савез удружења правника Србије и удружења правника Црне Горе, Vol. LXV, бр. 1–2/2005, стр. 193–198;
3. Nebojša Raičević, The European Human Rights Protection System: the Experience and the New Challenges, Review of International Affairs, Institute of International Politics and Economics, Vol. LVI, No. 1119, July–September 2005, pp. 69–71.

Д) Лексикографске одреднице

1. Лексикографске одреднице (12 одредница): „Чланство у европској унији“ (стр. 61–63); „Дипломатски представници“ (стр. 79–80); „Европска конвенција о људским правима“ (стр. 106–107); „Хуманитарна интервенција“ (стр. 143–144); „Конзули“ (стр. 219–221); „Лисабонски уговор“ (стр. 263–265); „Међународни кривични судови“ (стр. 287–288); „Општа декларација о људским правима“ (стр. 353–354); „Пактови о људским правима“ (стр. 370–372); „Право међународних уговора“ (стр. 449–450); „Принцип примата права Европске уније“ (стр. 489–490); „Суд правде Европске уније“ (стр. 579–581); у: Н. Петрушић (ур.), Српско-албански правни лексикон, Координационо тело Владе Републике Србије за општине Прешево, Бујановац и Медвеђа, Београд, 2010, ISBN 978-86-6187-014-9, (M46).

Е) Остало

1. Тања Мишчевић, Сања Ђајић, Небојша Раичевић, Библиографија радова о југословенској кризи и међународном праву који су објављени у домаћим часописима и зборницима од 1990. до 1999. године, у: М. Петровић, З. Радивојевић (ур.), Југословенска криза: поуке за међународно право, (зборник радова са међународног научног скупа), Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2001, стр. 285–299.

1.2. Листа и приказ радова објављених након избора у звање ванредни професор

А) Монографија

1. Небојша Раичевић, *Заштита избеглица у међународном праву*, Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2018, стр. 427, ISBN 978-86-7148-247-9, (M42).

Б) Радови објављени у научним часописима и тематским зборницима радова

1. Небојша Раичевић, *Да ли Србија треба приступити Конвенцији о касетној муницији?*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 65, 2013, стр. 273–289, ISSN 0350-8501, (M51);
2. Небојша Раичевић, *Међународноправна забрана кријумчарења миграната*, Тематски зборник радова „Заштита људских и мањинских права у европском правном простору”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига 3, Ниш, 2013, стр. 307–322, ISBN 978-86-7148-178-6, (M44);
3. Небојша Раичевић, *Забрана употребе хемијског и биолошког оружја у Првом светском рату*, Пешчаник, Историјски архив Ниш, бр. 12, 2014, стр. 23–31, ISSN 1451-6373, (M53);
4. Небојша Раичевић, *Агенција Европске уније за основна права*, Тематски зборник радова „Усклађивање права Србије са правом ЕУ”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига 1, Ниш, 2014, стр. 309–322, ISBN 978-86-7148-187-8, (M44);
5. Небојша Раичевић, *Предлози за будуће регулисање хуманитарне интервенције*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 67, 2014, стр. 221–237, ISSN 0350-8501, (M51);
6. Небојша Раичевић, *Дејство одлуке Европског суда правде о претходном питању*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет у Нишу, бр. 68, 2014, стр. 825–842, ISSN 0350-8501, (M51);
7. Небојша Раичевић, *Изградња Заједничког европског система азила и његово прилагођавање масовном приливу миграната*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 71, 2015, стр. 13–32, ISSN 0350-8501, (M51);
8. Небојша Раичевић, *Заштита деце у међународном хуманитарном праву*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 70, 2015, стр. 121–142, ISSN 0350-8501, (M51);
9. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, *Посебно заштићени цивили у међународном хуманитарном праву*, Годишњак Факултета политичких наука, Факултет политичких наука, Vol. 9, бр. 14, 2015, стр. 101–122, ISSN 1820-6700, (M51);

10. Небојша Раичевић, *Поступак одлучивања о захтеву за азил у праву Европске уније*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 72, 2016, стр. 123–143, ISSN 0350-8501, (M51);
11. Небојша Раичевић, *Антидискриминационо право ЕУ – извори и кључни концепти*, у: С. Кнежевић (ур.), Тематски зборник радова „Усклађивање права Србије са правом ЕУ”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига 4, Ниш, 2017, стр. 107–126, ISBN 978-86-7148-236-3; (M44);
12. Небојша Раичевић, *Поништавање и укидање избегличког статуса*, Тематски зборник радова „Заштита људских и мањинских права у европском правном простору”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига седма, Ниш, 2017, стр. 97–113, ISBN 978-86-7148-225-7, (M44);
13. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, *Санкционисање држава чланица ЕУ због неизвршења пресуда Суда правде и необавештавања о спровођењу директива*, Српска политичка мисао, Институт за политичке студије, 2017, Vol. 56, No. 2, стр. 243–261, ISSN 0354-5989, (M24);
14. Небојша Раичевић, *Поступци за ревизију Лисабонског уговора*, Теме, Универзитет у Нишу, Vol. 42, бр. 1, 2018, стр. 245–261, ISSN 0353-7919, (M24).

В) Приручници

1. Небојша Раичевић, *Слобода кретања, визе и азил у Европској унији*, у: З. Радивојевић (ур.), Европска унија и њене јавне политике, Правни факултет у Нишу, Универзитет у Нишу, Центар за јавне политике ЕУ, Ниш, 2016, стр. 65–104, ISBN 978-86-7148-210-3;
2. Небојша Раичевић, *„Универзални међународни антидискриминациони стандарди и надзор над њиховим поштовањем” и „Европски антидискриминациони стандарди и надзор над њиховим поштовањем”*, стр. 19–77), у: Невена Петрушић, Горан Обрадовић, Небојша Раичевић, Душица Миладиновић Стефановић, Анђелија Тасић (ур.), Антидискриминационо право: прописи, пракса и стварност, Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2017, стр. 249, ISBN 978-86-7148-231-8.

Г) Радови саопштени на међународним и домаћим научним скуповима штампани у целини

1. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, *Забрана ласерског ослепљујућег оружја у међународном хуманитарном праву*, рад саопштен на међународној научној конференцији „Међународно хуманитарно право” коју је организовао Правни факултет Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици), 20. јун 2013. године – штампан у зборнику радова са конференције, Косовска Митровица, 2013, стр. 26–41, ISBN 978-86-6083-027-4, (M63);
2. Небојша Раичевић, *Дејство одлука Суда правде о тумачењу права ЕУ донетих у претходном поступку*, рад саопштен на међународној научној конференцији „Однос права у региону и права Европске уније” који је организовао Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 25. октобар 2014. године – штампан у зборнику радова са конференције (Том 1), Источно Сарајево, 2015, стр. 59–80, ISBN 978-99938-57-37-2, (M33);
3. Небојша Раичевић, *Легалност унилатералне хуманитарне интервенције у савременом међународном праву*, рад саопштен на научној конференцији „Двадесет година Дејтонског мировног споразума” коју је организовао Правни

факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 24. октобар 2015. године – штампан у зборнику радова са конференције (Том 1), Источно Сарајево, 2017, стр. 81–103, ISBN 978-99938-57-43-3, (M33);

4. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, *Процедура за признавање међународне заштите прогоњеним лицима у Европској унији*, рад саопштен на научно-стручном скупу са међународним учешћем „Европске интеграције: правда слобода и безбедност” који је организовала Криминалистичко-полицијска академија, Тара, 24–25. мај 2016. године – штампан у зборнику радова са скупа (Том 1), Београд, 2016, стр. 203–216, ISBN 978-86-7020-353-2, (M33);
5. Nebojša Raičević, Sanja Đorđević Aleksovski, *The control of compliance with the judgements of the EU Court of Justice*, рад саопштен на међународној научној конференцији „Legal, social and political control in national, international and EU law” који је организовао Правни факултет Универзитета у Нишу, 19–20. мај 2016. године – штампан у зборнику радова са конференције, Ниш, 2016, стр. 273–292, ISBN 978-86-7148-229-5, (M33);
6. Zoran Radivojević, Nebojša Raičević, *Financial sanctions against member states for infringement of EU law*, рад саопштен на међународној научној конференцији „EU and comparative law issues and challenges: procedural aspects of EU law” који је организовао Правни факултет Универзитета „Јосип Јурај Штросмајер”, Осиек, 6–7. април 2017. године – штампан у зборнику радова са конференције, Осиек, 2017, стр. 171–191, ISBN 978-953-8109-16-4, (M14);
7. Небојша Раичевић, *Престанак избегличког статуса услед стицања новог држављанства*, рад саопштен на научном скупу са међународним учешћем „Универзално и особено у праву”, организованом на Правном факултету Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици), 18. мај 2018. године – штампан у зборнику радова са скупа (Том 1), Косовска Митровица, 2018, стр. 79–100, ISBN 978-86-6083-053-3, (M63).

A) Монографија

1. Небојша Раичевић, *Заштита избеглица у међународном праву*, Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2018, стр. 427, ISBN 978-86-7148-247-9, (M42);

Монографија „Заштита избеглица у међународном праву” представља најзначајнији и најобимнији рад кандидата након избора у звање ванредни професор. Предмет анализе у монографији су међународноправне норме које регулишу статус и третман избеглица. Резултат истраживања аутора изложен је на 427 страна компјутерски обрађеног текста Б-5 формата. Као последица коришћења великог броја библиографских јединица, међународних докумената и пресуда националних судова, монографија садржи 1621 напомену, у оквиру којих је 14 аутоцитата.

Сагласно одабраној теми, материја у монографији рараспоређена је у четири проблемски повезане тематске целине, заједно са уводом, закључком и пописом коришћене литературе и документације.

У уводу (стр. 11–20) најпре се даје кратак осврт на историјски развој међународноправне заштите избеглица. Тај део започиње представљењем међународних уговора усвојених између два светска рата, при чему се указује на тадашњи *ad hoc* приступ у решавању избегличког проблема. У наставку се приказују институције и уговори настали након Другог светског рата. Том приликом аутор највише подвезује поступку усвајања Конвенције о статусу избеглица из 1951.

године и Протоколу уз ту конвенцију из 1967. године. На крају уводног дела изложена је структура монографије са кратким појашњењем сваког њеног дела.

Први део монографије (стр. 21–94) посвећен је дефинисању избеглица и утврђивању избегличког статуса. У првом поглављу овог дела аутор веома детаљно објашњава дефиницију избеглице садржану у поменутој Конвенцији о статусу избеглица. На самом почетку објашњено је временско и територијално ограничење дефиниције избеглице из Конвенције, као и утицај Протокола од 1967. године на та ограничења. Након тога следи анализа пет битних елемената дефиниције садржане у чл. 1А(2) Конвенције. Све док се налази у сопственој држави, она не може стећи избеглички статус, већ само статус интерно расељеног лица. При томе, напуштање матичне земље не мора увек бити последица актуелног прогона или страха од будућег прогона већ особа своју државу напусти добровољно (ради запослења или школовања у иностранству), а да страх од прогона настане тек након тога. Други услов за стицање избегличке заштите је да особа има основани страх од прогона. Аутор исправно примећује да се страх од прогона мора процењивати у односу на моменат одлучивања о захтеву за добијање избегличког статуса, а не на моменат када је апликант напустио своју државу или када је поднео захтев. Трећи елемент садржан у дефиницији избеглице је прогон који се везују за повреде људских права, и то оне садржане у најважнијим међународним документима о људским правима. Да би нека повреда људских права имала карактер прогона, она мора бити озбиљна и заснована на неком од пет основа садржаних у чл. 1А(2) Конвенције. За постојање прогона, истиче аутор, није довољно кршење људских права или опасност да ће се оно десити, већ је неопходно и да жртва у тој ситуацији не може остварити ефикасну заштиту пред домаћим органима, што је сликовито приказао формулом: прогон = озбиљна повреда + недостатак државне заштите. При томе није битно да ли прогон потиче од државних органа или недржавних субјеката. Након тога аутор прелази на објашњење релевантних основа прогона, што представља четврти битни елемент дефиниције избеглице. За стицање избегличког статуса неопходно је да страх од прогона буде базиран на неком од следећих основа наведених у чл. 1А(2) Конвенције: раси, вери, националности, чланству у посебној друштвеној групи или политичком мишљењу. Ови основи прогона одражавају особине или статусе које особа не може променити или се од ње не може очекивати да их промени будући да су тесно повезани са њеним идентитетом или представљају израз основних људских права. Последњи конститутивни елемент дефиниције избеглице је непостојање заштите државе порекла, односно уобичајеног боравка. Избеглички статус неће бити признат чак иако су особе изложене озбиљном кршењу људских права уколико их њихова држава може заштитити. Он се може стећи једино уколико држава порекла не жели или не може пружити заштиту својим грађанима. У другом поглављу првог дела аутор се бави утврђивањем избегличког статуса. Пошто Конвенција не садржи експлицитне одредбе о процедури за утврђивање избегличког статуса, у њему су, углавном, анализирана правила „меког права” креирана од стране УНХЦР-а и релевантна доктринарна схватања. Аутор најпре пажњу усмерава на индивидуалну процедуру за утврђивање избегличког статуса, указујући на основне процедуралне стандарде којих се државе уговорнице Конвенције морају придржавати приликом утврђивања избегличког статуса. Након тога следи представљање специфичности групног утврђивања избегличког статуса, да би се поглавље окончало анализом дејства одлуке о признавању избегличког статуса.

У другом делу монографије (стр. 95–172) анализиране су одредбе Конвенције које из њеног домаћаја искључују неке особе које иначе имају све карактеристике избеглица (тзв. искључујуће клаузуле). Након уводних напомена, аутор најпре говори о искључењу особа којима избегличка заштита није потребна. У ту категорију спадају особе које уживају заштиту органа или агенција УН (чл. 1Д

Конвенције) и особе које *de facto* имају права и обавезе као и домаћи држављани (чл. 1Е Конвенције). Како аутор истиче, циљ првог од ових чланова је избегавање преклапања надлежности различитих агенција УН и обезбеђивање континуитета заштите одређеној групи избеглица. Први став тог члана искључује из заштитног режима установљеног Конвенцијом лица којима заштита није потребна јер уживају неку другу врсту међународне заштите. Конкретно, он оставља изван домашаја Конвенције лица која уживају заштиту неког органа или агенције Уједињених нација, осим УНХЦР-а. Други став овог члана, пак предвиђа да ће та лица у случају престанка заштите или помоћи релевантних органа или агенција УН *ipso facto* имати право на бенефиције из Конвенције. На основу тога, аутор закључује да овај члан има карактер искључујуће-укључујуће клаузуле. Када су у питању особе које *de facto* имају права и обавезе као и домаћи држављани, такође се ради о особама које уживају заштиту, али коју, за разлику од претходног члана, не пружа орган или агенција УН, већ нека држава. Такве особе суштински имају положај домаћих држављана, само што им он није формално признат, тако да их аутор назива и *de facto* држављанима. Након тога пажња се усмерава на особе које из неког разлога не заслужују избегличку заштиту (чл. 1F Конвенције). За разлику од претходних који из домашаја Конвенције искључују особе којима су доступни алтернативни облици међународне заштите, овај члан изузима из домашаја Конвенције лица која су починила тешке злочине. После разматрања општиј правила, анализиран је посебно положај три категорије лица: особе које су извршиле злочине против мира, ратне злочине или злочине против човечности; особе које су извршиле тешко неполитичко кривично дело; и особе које су криве за извршење аката противних циљевима и начелима УН. Иза тога следи разматрање последица искључења избегличког статуса и упоређење са изузецима од принципа *non-refoulement*.

Трећи, најобимнији део монографије (стр. 173–296), за предмет истраживања има правни третман избеглица, тј. анализу њихових права и обавезе. У уводним напоменама тог дела аутор објашњава да круг права које избеглице уживају зависи од степена њихове везаности за државу уточишта, наводећи да постоје три степена те везаности: 1) пуко физичко присуство; 2) законито присуство; и 3) дозвољени боравак. Том приликом представљени су и стандарди за уживање појединих права која припадају избеглицама сходно њиховом статусу („стандард обичног странца”, „стандард најповлашћенијег странца”, „стандард националног третмана” и „стандард апсолутне заштите”). После ових уводних и општих напомена, следи анализа појединих права избеглица. При томе, она нису класификована на традиционалан начин (грађанска, политичка, економска, социјална и културна), нити по стандардима предвиђеним за њихово уживање, већ је примењен критеријум везаности избеглице за државу уточишта. У складу са тим, најпре се разматрају права избеглица које су само физички присутне у држави уточишта, потом права избеглица које су законито присутне у држави уточишта и на крају права избеглица које имају дозволу боравка у држави уточишта. Прва категорија права припада избеглицама које имају најлабавији степен повезаности са државом уточишта, а то су избеглице које још увек нису поднеле захтев за признавање избегличке заштите. Аутор наглашава да права на основу пуког физичког присуства имају све избеглице, без обзира на то да ли су на територију државе уточишта доспеле на законит или незаконит начин. Тим избеглицама најпре припадају права зајемчена општим режимом људских права, а потом и већи број права садржаних у Конвенцији (забрана дискриминације, слобода вероисповести, право на признање права стечених на основу личног статуса, право на имовину, право на приступ судовима, право на учешће у расподели код рационалног снабдевања становништва, право на образовање, право на административну помоћ, право на идентификациону исправу, право на једнако плаћање фискалних обавеза, слобода од кажњавања због

нелегалног уласка у земљу уточишта и од арбитражног притварања и право на *non-refoulement*). Друга категорија права припада избеглицама које су испуниле потребне захтеве за законито присуство у држави уточишта, што се најчешће остварује подношењем захтева за стицање избегличке заштите. Поред напред наведених права, њима припадају и три додатна права: право на заштиту од протеривања, слобода кретања унутар државе уточишта и право на samozapoшљавање. Последњи сет права припада избеглицама које имају најчвршћи степен повезаности са државом уточишта. Уз претходне две категорије права, избеглице које имају дозвољени боравак стичу и следећа права: право на запошљавање, право на заштиту на раду и социјалну заштиту, право на бављење слободним професијама, право на јавну помоћ, право на становање, право на путну исправу, право на заштиту интелектуалне својине, слободу удруживања и право на помоћ приликом приступа. На крају аутор пажњу усмерава на обавезе избеглице. Пошто је Конвенција о избеглицама по својој природи уговор о људским правима, само један њен члан регулише обавезе избеглица (чл. 2). Анализирајући ту одредбу, аутор прво излаже садржину обавеза избеглица, а потом и последице њиховог непоштовања.

Последњи део монографије (стр. 297-380) посвећен је престанку избегличког статуса. У оквиру првог поглавља проучавају се начини престанка избегличког статуса услед нестанка потребе за избегличком заштитом (тзв. клаузуле о престанку). Пошто избеглички статус конципиран као привремени, односно пролазни феномен, Конвенцијом је предвиђено шест разлога који доводе до престанка тог статуса. Те разлоге аутор сврстава у две категорије. У оквиру прве разматрају се разлози везани за личне околности избеглице, и то: поновно коришћење заштите земље порекла, поновно стицање ранијег држављанства, стицање новог држављанства и настањење у земљи из које је особа избегла. Унутар друге категорије разматра се престанак избегличког статуса услед суштинске промене околности у држави порекла, односно држави уобичајеног боравака. У другом поглављу овог дела монографије анализирају се поништавање и укидање избегличког статуса, када до његовог престанка долази и пре наступања услова за примену неке од клаузула о престанку. Код оба та института аутор разматра разлоге за примену, процедуру доношења одлука и последице тих одлука.

У закључку (381-384) аутор указује на најбитније недостатке Конвенције и предлаже начине за њихово превазилажење. При томе сасвим исправно примећује да није довољно радити само на унапређењу избегличког права већ и на отклањању узрока који терају људе да напуштају своје домове и заштиту траже у другим земљама.

На самом крају монографије (стр. 385-427) дат је списак коришћене литературе који обухвата 251 библиографску јединицу, попис 242 међународна документа и листу публикација и документације УНХЦР-а (100 извора) које је аутор користио приликом свог истраживања.

Монографија „Заштита избеглица у међународном праву” посвећена је веома важном и актуелном питању савременог међународног права. Избеглиштво је данас светски проблем јер према проценама УНХЦР-а чак 22,5 милиона особа живи у егзилу. Тај проблем нарочито је актуелизован након 2015. године када је огроман број избеглица са Блиског Истока и из северне Африке стигао у Европу. Ни наша држава није била поштеђена од последица те масовне миграције. Избор управо ове теме теме показује и потврђује перманентну тежњу аутора да се бави актуелним питањима међународног права. Књига је резултат вишегодишњег рада аутора на овом проблему, који је успео да на једном месту сакупи и успешно анализира импозантну грађу, како позитивно-правну, тако и доктринарну.

Структура монографије је потпуно прилагођена предмету и циљу истраживања. Аутор најпре објашњава међународноправни појам избеглице,

процедуру за стицање избегличке заштите и ситуације у којима је она искључена, да би након подробне анализе права и обавеза избеглица, представио разлоге који доводе до престанка избегличког статуса. Том приликом коришћена је богата литература првенствено на страним језицима, као и обимна национална и међународна документација, о чему речито сведочи велики број библиографских јединица на крају рада, као и белешки и напомена испод текста.

Књига је писана лепим књижевним језиком и разумљивим стилем, уз висок научни и стручни ниво обраде теме. Стил писања одаје богату правничку културу, аналитички дух и склоност ка преиспитивању туђих и аргументованом заузимању властитих ставова. У њеној изради аутор је показао одлично познавање не само избегличког права, већ и других области међународног права, а посебно људских права, међународног кривичног права међународних уговора.

Монографија „Заштита избеглица у међународном праву” је зналички одабран, савесно урађен и озбиљан рад који задовољава високе стандарде научног истраживања. Она представља целовито истраживање које даје јасну слику о правном положају избеглица у међународном праву. Може се слободно рећи да је у питању први свеобухватни рад у нашој међународноправној науци који се бави искључиво бави проблематиком заштите избеглица у међународном праву, што додатно доприноси теоријском и практичном значају ове монографије.

Б) Радови објављени у научним часописима и зборницима радова

1. Небојша Раичевић, **Да ли Србија треба приступити Конвенцији о касетној муницији?**, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 65, 2013, стр 273–289, ISSN 0350-8501, (M51);

Иако је активно учествовала у усвајању Конвенције о касетној муницији из 2008. године, Република Србија је једина земља из региона која није уговорница те Конвенције. Аутор у овом раду настоји да одговори зашто Србија оклева у приступању том уговору. У трагању за одговором на ово питање, аутор најпре анализира дефиницију касетне муниције садржану у Конвенцији. Након тога врши анализу главних обавеза које Конвенција намеће државама уговорницама. Потом следи приказ правила о међународној помоћи и сарадњи која, која може охрабрити неке државе да постану уговорнице Конвенције. У последњем, најважнијем делу рада изнете су одређене чињенице од значаја за оцену да ли Србија треба приступити Конвенцији о касетној муницији. Аутор закључује да се приликом одлучивања да ли Србија треба приступити Конвенцији о касетној муницији, у обзир се морају узети војне, финансијске и хуманитрне консеквенце које доноси статус стране уговорнице.

2. Небојша Раичевић, **Међународноправна забрана кријумчарења миграната**, Тематски зборник радова „Заштита људских и мањинских права у европском правном простору”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига 3, Ниш, 2013, стр. 307–322, ISBN 978-86-7148-178-6, (M44);

Кријумчарење миграната представља облик илегалне миграције, у чијој организацији и вршењу, поред миграната, обавезно учествују и трећа лица. У питању је распрострањена штетна појава којом се крше национални прописи о усељавању и угрожавају животи кријумчарених лица. Увиђајући размере кријумчарења миграната

и његове штетне последице, Организација уједињених нација је установила правни оквир за борбу против те појаве. Централно место у том правном оквиру заузима Протокол против кријумчарења миграната копном, морем и ваздухом, усвојен као један од протокола Конвенције против транснационалног организованог криминала. Након указивања на разлике између трговине људима и кријумчарења миграната, аутор анализира одредабе Протокола и општа првила Конвенције релевантна за кријумчарење миграната. После тога даје осврт на обавезу држава да кривичним делима прогласе кријумчарење миграната и омогућавање незаконитог останка у некој држави, као и још неколико деликата повезаних са тим кривичним делима. Аутор дужну пажњу посвећује и обавези међународне сарадње ради спречавања кријумчарења миграната и заштити права миграната. На крају закључује да је сврха Протокола спречавање кријумчарења миграната и борба против те појаве као форме транснационалног организованог криминала, а не инкриминација саме илегалне миграције.

3. Небојша Раичевић, **Забрана употребе хемијског и биолошког оружја у Првом светском рату**, Пешчаник, Историјски архив Ниш, бр. 12, 2014, стр. 23–31, ISSN 1451-6373, (M53);

Овај рад има првенствено правно-историјски карактер јер се у њему обрађује правни статус хемијског и биолошког оружја за време Првог светског рата. Пре анализе тадашњих међународних правила о забрани употребе тих оружја, аутор даје дефиниције хемијског и биолошког оружја и наводи случајеве њихове употребе у Првом светском рату. Том приликом укзује да у то време државе нису биле потпуно слободне у коришћењу хемијског и биолошког оружја, већ су их обавезивала нека међународна правила. За примену биолошког оружја релевантна су била нека општа правила међународног обичајног права, док су, поред таквих обичајних правила, употребу хемијског оружја регулисала и два међународна уговора, и то: Хашки правилник о законима и обичајима сувоземног рата и Хашка декларација о забрани употребе пројектила са загушљивим отровним гасовима. Након сумарне анализе тих правила, аутор закључује да је Први светски рат показао све слабости тадашње правне регулативе која се тичала хемијског и биолошког оружја, што је допринело да се 1925. године усвоји Женевски протокол о забрани загушљивих, отровних и сличних гасова и бактериолошких метода ратовања.

4. Небојша Раичевић, **Агенција Европске уније за основна права**, Тематски зборник радова „Усклађивање права Србије са правом ЕУ”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига 1, Ниш, 2014, стр. 309–322, ISBN 978-86-7148-187-8, (M44);

После кратког осврта на место људских права у правном систему Европске уније аутор констатује да је Агенција ЕУ за основна права установљена ради што успешнијег деловања на плану поштовања људских права. Агенција ЕУ за основна права је правни сукцесор Европског центра за надзирање расизма и ксенофобије и независна је од држава чланица ЕУ и од институција ове организације што се изражава кроз структуру и састав њених органа. Након објашњења институционалне структуре, аутор прелази на надлежност Агенције и том приликом објашњава да она нема законодавна, регулаторна, судска нити квазисудска овлашћења, већ само прикупља информације о основним правима и спроводи истраживања о одређеним темама широм Европске уније. У складу а тим, главни резултат рада Агенције јесу њени годишњи извештаји, тематски извештаји и анкете. На основу тога аутор

закључује да Агенција несумњиво доприноси бољем поштовању људских права у ЕУ, али и да има две значајне слабости: независност Агенције значајно је нарушена тиме што уместо ње Вишегодишњи план рада усваја Савет ЕУ и што је њено деловање искључено из области полицијске и правосудне сарадње у кривичним стварима.

5. Небојша Раичевић, **Предлози за будуће регулисање хуманитарне интервенције**, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 67, 2014, стр. 221–237, ISSN 0350-8501, (M51);

Ипак се и према вежећем међународном праву (*de lege lata*) не може оспорити легалност одобрене хуманитарне интервенције, постоје одређене правне недоумице и тешкоће у њеној примени. Циљ овог рада је да се изнесу предлози о томе како би требало уредити хуманитарну интервенцију *de lege ferenda*. Том приликом аутор посебно наглашава да се треба разматрати једино будуће регулисање одобрене хуманитарне интервенције, а не и унилатералне хуманитарне интервенције пошто је мишљења да ту интервенцију треба потпуно елиминисати из међународних односа. У првом делу рада анализирани су могући поступци за будуће регулисање хуманитарне интервенције, и то: усвајање посебног међународног уговора који ће регулисати хуманитарну интервенцију, уношење нових правила о хуманитарној интервенцији у текст Повеље УН и фактичку ревизију Повеље УН. У другом делу рада пажња се усмерава на могућа супстанцијална решења за будуће регулисање хуманитарне интервенције. Прво се разматра начин унапређења поступка одлучивања о одобравању хуманитарне интервенције јер је у досадашњој пракси Савет безбедности због немогућности постизања консензуса сталних чланица често остао пасиван и у ситуацијама када је постјало очигледно кршење људских права. На крају аутор предлаже конкретне услове и критеријуми за одобравање и спровођење хуманитарне интервенције, у циљу отклањања неуједначеног поступања Савета безбедности и умањења могућности злоупотребе хуманитарне интервенције.

6. Небојша Раичевић, **Дејство одлуке Европског суда правде о претходном питању**, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет у Нишу, бр. 68, 2014, стр. 825–842, ISSN 0350-8501, (M51);

Пошто оснивачки уговори не садрже изричита правила која регулишу правно дејство пресуде донете од стране Суда правде ЕУ у поступку одлучивања о претходном питању, аутор се окреће анализи судске праксе и доктрине. Најпре разматра дејство пресуде Суда правде донете поводом претходног питања које се тиче тумачења права ЕУ (тзв. интерпретативне пресуде) и том приликом истиче да је та пресуда обавезна за национални суд који је поставио претходно питање, као и за судове надлежне да у главном предмету одлучују по правним лековима. Када је у питању дејство интерпретативне пресуде на остале националне судове, аутор констатује да ту још увек постоје извесна неслагања. Након тога аутор пажњу усмерава на дејство пресуде о оцени ваљаности аката и исправно примећује да њено дејство на национални суд зависи од исхода поступка. Уколико Суд правде неки акт прогласи неваљаним, национални суд приликом решавања спора не сме применити оспоравани акт. У супротном случају национални суд у конкретном предмету мора применити акти осим уколико сматра да не постоји неки разлог за неваљаност акта изван оних које је навео у свом претходном питању. Какво ће бити дејство пресуде о оцени ваљаности аката према осталим судовима, такође зависи од исхода те оцене,

конститује аутор. Уколико је Суд правде оспоравни акт оценио ваљаним, таква пресуда је обавезна само у предмету пред националним судом у којем је иницирана оцена ваљаности. Национални судови у својим будућим предметима могу поново поставити питање ваљаности тог акта, наводећи неке друге аргументе за његову неваљаност. За разлику од тога пресуда којом је неки акт оцењен неваљаним има дејство *erga omnes*. Уз то, аутор конститује да пресуда о оцени ваљаности, као и интерпретативна пресуда, има ретроактивно дејство, које из оправданих разлога може бити ограничено.

7. Небојша Раичевић, Изградња Заједничког европског система азила и његово прилагођавање масовном приливу миграната, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 71, 2015, стр. 13–32, ISSN 0350-8501, (M51);

У овом раду аутор најпре истражује генезу заједничког европског система азила (ЗЕСА), потом анализира правна правила усвојена у оквиру друге фазе развоја тог система, да би на крају представио мере предузете ради одговора на масовни прилив избеглица 2015. године. Први корак на путу изградње заједничког европског система азила учињен је 1990. године усвајањем Конвенције о одређивању државе надлежне за разматрање захтева за азил (Даблинска конвенција), као инструмента класичне међудржавне сарадње, што је у основи задржано и Уговором из Мастрихта. Амстердамски уговор направио је крупан закрет на том плану, будући да је њиме област азила пребачена у први стуб ЕУ, чиме су бриселске институције добиле овлашћење у изградњи ЗЕСА. После кратког осврта на прву фазу изградње тог система (1999–2005) аутор представља прави оквир ЗЕСА изграђен у другој фази развоја (2006–2013). Том приликом он објашњава која лица имају право на заштиту, каква је процедура одлучивања о признавању заштите, шта чини садржину те заштите, као и привремену заштиту. У последњем делу рада аутор представља мере које су органи ЕУ усвојили 2015. године ради решавања проблема насталих услед масовног прилива избеглица. На крају аутор примећује да усвајање Одлуке бр. 2105/1601 о релокацији 120000 тражилаца квалификованом већином, а не једногласно, представља преседан у обалсти азила, због чега изражава сумњу у ефикасно извршење те одлуке.

8. Небојша Раичевић, Заштита деце у међународном хуманитарном праву, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 70, 2015, стр. 121–142, ISSN 0350-8501, (M51);

У овом раду аутор анализира три групе правила која штите децу у оружаним сукобима. Најпре се бави ограничењима за регрутовање деце ради њиховог учешћа у оружаним сукобима у светлу одредаба Допунских протокола из 1977. године који забрањују регрутовање деце млађе од 15 година и Опционог протокола уз Конвенцију о правима детета који захтева од држава уговорница да узраст за принудно регрутовање подигну на 18 година старости. Наредни део рада аутор посвећује заштити деце са статусом бораца за који је потребно да испуне исте критеријуме који се траже и од одраслих особа. Аутор са жаљењем конститује да деца деца војници док учествују у непријатељствима немају повољнији положај од осталих бораца. Међутим, уколико падну под власт противничке стране, међународно хуманитарно право им гарантује одређене привилегије. Последњи део рада тиче се заштите деце која у оружаним сукобима задржавају статус цивила.

Међународно хуманитарно право пружа заштиту тој деци, и то кроз општа правила која важе за све цивиле, али и путем посебних норми које додатно штите децу као специфичну осетљиву групу у оружаним сукобима. Од посебног значаја су одредбе које тичу се обезбеђивања хране, укључујући и хуманитарну помоћ, склањања у санитетске или зоне безбедности, очување јединства породице, омогућавање образовања, интернирања и забране изрицања смртне казне.

9. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, **Посебно заштићени цивили у међународном хуманитарном праву**, Годишњак Факултета политичких наука, Факултет политичких наука Универзитета у Београду, Vol. 9, бр. 14, 2015, стр. 101–122, ISSN 1820-6700, (M51);

Међународно хуманитарно право пружа неким категоријама цивила додатну заштиту, имајући у виду њихову посебну рањивост или угроженост у оружаним сукобима. Ту врсту заштите најпре уживају деца и жене због биолошких и психо-физичких специфичности условљених њиховим узрастом, односно полом, а затим и новинари због повећане опасности и појачаних ризика током вршења њихових задатака. У првом делу рада анализирају се норме које гарантују појачану заштиту деце, а односе се на очување породице на окупу и заштиту сирочади; старање о деци и допремање хуманитарне помоћи; евакуацију деце; идентификацију деце и забрану мењања њиховог личног статуса; интернацију; и ограничење изрицања смртне казне. У наредном делу рада фокус аутора је на посебној заштити жена у оружаним сукобима, при чему се најпре указује на забрану дискриминације у примени међународног хуманитарног права засновану на полу, а након тога следи анализа осталих посебних правила која пружају заштиту женама у случају трудноће, порођаја или материнства. У последњем делу аутори указују да међународно хуманитарно право прави разлику између ратних дописника и новинара ангажованих у опасним професионалним мисијама. На крају се појашњава положај интегрисаних (инкорпорисаних) новинара које међународно хуманитарно право још увек посебно не регулише.

10. Небојша Раичевић, **Поступак одлучивања о захтеву за азил у праву Европске уније**, Зборник радова Правног факултета у Нишу, Правни факултет Универзитета у Нишу, бр. 72, 2016, стр. 123–143, ISSN 0350-8501, (M51);

Настављајући своје истраживање заједничког европског система азила, аутор се у овом раду усредсређује само на поступак одлучивања о азилу као један његов сегмент. Поступак се покреће захтевом заинтересованог лица и циљ му је да се утврди да ли држављанин треће државе или особа без држављанства испуњава услове за стицање статуса избеглице. Испитивање захтева за азил врши се у редовном поступку, осим уколико не постоје разлози за вођење неке од посебних процедура. Аутор посебно наглашава да се Директивом бр. 2013/32 гарантује апликанту право останка на територији државе чланице док не буде донета првостепена одлука о његовом захтеву, као и низ процесних гаранција у циљу како доношења правичне одлуке. С друге стране, подсећа аутор, апликант има одређене обавезе, међу којима су најважније појављивање пред надлежним органима, подношење докумената, допуштање узимања отисака прстију и фотографисања. И током другостепеног поступка у коме оспоравају одлуку којом нису задовољни, они имају право останка на територији државе чланице ЕУ. Уколико коначном одлуком буде прихваћен захтев за азил, лице стиче статус избеглице и сва права која

произилазе из тог статуса, док у супротном та особа мора напустити територију те државе.

11. Небојша Раичевић, **Антидискриминационо право ЕУ – извори и кључни концепти**, у: С. Кнежевић (ур.), Тематски зборник радова „Усклађивање права Србије са правом ЕУ”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига 4, Ниш, 2017, стр. 107–126, ISBN 978-86-7148-236-3, (M44);

У првом делу овог рада представљена су правила за заштиту од дискриминације садржана у примарним изворима права ЕУ, односно у Лисабонском уговору и Повељи ЕУ о основним правима. Када су у питању секундарни извори, аутор уочава да се ЕУ определила да ову област уреди директивама. Данас су за забрану дискриминације најважније следеће три директиве: Директива 2000/43/ЕЗ, Директива 2000/78/ЕЗ и Директива 2006/54/ЕЗ. У наведеним директивама побројани су релевантни основи дискриминације и наведене су и дефинисане забрањене активности. Аутор наводи да све директиве одређују свој персонални и материјални домапај који се у неким сегментима поклапају, али постоје и значајне разлике. Он даље констатује да су допуштени изузеци од дискриминације, углавном, специфични за сваку директиву, док се једино афирмативне мере наводе као допуштени изузетак код све три антидискриминационе директиве. Поред тих мера, аутор закључује да сличности постоји и у погледу процесних одредби и санкција за повреду антидискриминационих прописа.

12. Небојша Раичевић, **Поништавање и укидање избегличког статуса**, Тематски зборник радова „Заштита људских и мањинских права у европском правном простору”, Правни факултет Универзитета у Нишу, књига седма, Ниш, 2017, стр. 97–113, ISBN 978-86-7148-225-7, (M44);

У средишту интересовања аутора у овом раду су два специфична начина престанка избегличког статуса. Први је поништавање избегличког статуса које се врши у случају када се накнадно открије да лице коме је тај статус признат, на њега уопште није имало право. Поништавање избегличког статуса, сматра аутор, увек треба вршити на индивидуалној основи и у правичном поступку, а одлука којом надлежни државни орган поништава избеглички статус има ретроактивно дејство (*ab initio, ex tunc*). Када лице изгуби избеглички статус то редовно доводи до поништавања деривативног избегличког статуса чланова његове породице. Други начин је укидање избегличког статуса које има за циљ да спречи да међународну заштиту уживају лица која је више не заслужују. До укидања избегличког статуса долази уколико особа којој је иницијално исправно признат статус избеглице накнадно изврши неки злочин или акт наведен у Конвенцији о статусу избеглица. За укидање избегличког статуса није нужна правоснажна пресуда, већ је довољно постојање „озбиљних разлога да се сматра” да је избеглица починила неко од поменутих дела. На крају, аутор констатује да одлука о укидању избегличког статуса делује *ex tunc*, тј. производи учинак само за убудуће (*pro futuro*), не дирајући у права и обавезе које је лице до тада имало.

13. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, **Санкционисање држава чланица ЕУ због неизвршења пресуда Суда правде и необавештавања о спровођењу директива**, Српска политичка мисао, Институт за политичке студије, 2017, Vol. 56, No. 2, стр. 243–261, ISSN 0354-5989, (M24);

Предмет истраживања у раду су санкције које Суд правде на основу чл. 260 УФЕУ може изрећи државама чланицама у случају неизвршења пресуда или необавештавања Комисије о мерама за имплементацију директива донетих у законодавном поступку. Аутори прво анализирају поступак предвиђен ставом 2 наведеног члана. Том приликом објашњавају административну и судску фазу, указујући на новине које је донео Лисабонски споразум и на дилеме које се јављају приликом спровођења тог поступка. Потом следи објашњење поступка у случају необавештавања Комисије о мерама за имплементацију директива. У том делу се анализирају услови за примену тог поступка и износе његове разлике у односу на поступак у случају неизвршења пресуда. Након тога, аутори пажњу усмеравају на саме новчане санкције које Суд може наметнути уколико утврди да је држава заиста прекршила право ЕУ. Том приликом објашњавају разлику између пенала и паушалне суме, као и критеријуме за утврђивање износа тих санкција. Иако закључују да измењени механизам санкционисања из чл. 260 УФЕУ свакако доприноси бољој примени права ЕУ, аутори указују да и даље остају неке недоумице код спровођења поступака предвиђених тим чланом.

14. Небојша Раичевић, **Поступци за ревизију Лисабонског уговора**, Теме, Универзитет у Нишу, Vol. 42, бр. 1, 2018, стр. 245–261, ISSN 0353-7919, (M24);

Покретање поступка иступања Велике Британије из Европске уније и усвајање Беле књиге о будућности Европе подстакло је аутора да истражи поступке за ревизију Лисабонског уговора. Бројне процедуре аутор је сврстао у четири категорије: редовну процедуру; поједностављене процедуре из чл. 48 Уговора о ЕУ; остале поједностављене процедуре; и измене приликом приступања или иступања из чланства ЕУ. У првом делу рада аутор објашњава редовну процедуру, представљајући њену пуну и скраћену варијанту, при чему је анализирана свака појединачна фаза и указано на домен њихове примене. У наредном делу рада анализирани се процедуре из чл. 48 које су једноставније процедуре и омогућавају лакше и брже измене делова уговора који немају уставни и политички карактер. Трећи део рада је посвећен осталим поједностављеним процедурама које се примењују за измену тачно наведених одредби оснивачких уговора. Прва од њих омогућава измену поступка одлучивања у Савету (специјалне пасареле), док се другом мењају нека материјална правила оснивачких уговора и протокола. У последњем делу рада аутор пажњу усмерава на измене оснивачких уговора до којих долази приликом приступања или иступања из чланства ЕУ, при чему износи процедуралне специфичности тих поступака, као и домашај њихове примене. На крају аутор закључује да упркос повећању броја ревизионих поступака, институционално реформисање и повећање надлежности ЕУ може бити остварено једино применом редовне ревизионе процедуре код које се амандмани усвајају заједничким споразумом представника влада држава чланица, за чије ступање на снагу је неопходна ратификација свих држава чланица ЕУ.

В) Приручници

1. Зоран Радивојевић (ур.), Европска унија и њене јавне политике, Правни факултет у Нишу, Универзитет у Нишу, Центар за јавне политике ЕУ, Ниш, 2016, стр. 181, ISBN 978-86-7148-210-3 (кандидат је написао поглавље „Слобода кретања, визе и азил у Европској унији”, стр. 65–104);

Овај рад се бави значајним практичним проблемима из домена права Европске уније. У његовом првом делу рада детаљно је објашњено ко ужива слободу кретања и боравка у ЕУ, где се та слобода остварује, која су документа за то потребна и када слобода кретања може бити ограничена. У другом се разматрају правила која се тичу виза у ЕУ и контроле граница. Том приликом најпре се наводи акте којима је регулисан визни режим у ЕУ, да би потом појаснио поступак издавања и значај шенгенских виза. Након тога следи представљање правила о контроли граница у ЕУ како спољних, тако и унутрашњих. У последњем делу рада аутор анализира правила која уређују азил у ЕУ, при чему најпре даје историјски осврт на развој заједничког европског система азила, да би потом пажњу усмерио на лица која уживају заштиту, поступак признавања заштите и садржину те заштите.

2. Небојша Раичевић, „**Универзални међународни антидискриминациони стандарди и надзор над њиховим поштовањем**” и „**Европски антидискриминациони стандарди и надзор над њиховим поштовањем**”, стр. 19–77), у: Невена Петрушић, Горан Обрадовић, Небојша Раичевић, Душица Миладиновић Стефановић, Анђелија Тасић (ур.), Антидискриминационо право: прописи, пракса и стварност, Правни факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 2017, стр. 249, ISBN 978-86-7148-231-8;

У поглављу „**Универзални међународни антидискриминациони стандарди и надзор над њиховим поштовањем**” аутор најпре објашњава место међународног права у правном поретку Републике Србије. Након тога анализира одредбе релевантних универзалних докумената за заштиту од дискриминације, и то Повеље УН, Опште декларације о људским правима, Пакта о грађанским и политичким правима, Пакта о економским, социјалним и културним правима, Конвенције о укидању свих облика расне дискриминације, Конвенције о укидању свих облика дискриминације жена и Конвенције о правима особа са инвалидитетом. У последњем делу аутор даје приказ међународног надзорног механизма на универзалном плану који обухвата контролу политичких тела УН, разматрање извештаја које подносе државе потписнице универзалних уговора о људским правима, индивидуалне и међудржавне представке и истрагама по службеној дужности у случају тешких или систематских повреда људских права.

Поглавље „**Европски антидискриминациони стандарди и надзор над њиховим поштовањем**” посвећено је заштити од дискриминације на европском нивоу. Аутор прво пажњу усмерава на антидискриминационе стандарде и надзор у оквиру Савета Европе. Том приликом највише простора с разлогом даје Европској конвенцији о људским правима и Протоколу бр. 12 уз ту Конвенцију. Након објашњења формулације забране дискриминације садржану у тим уговорима, аутор детаљно представио надзор од стране Европског суда за људска права. У том делу су анализирани и други уговори усвојени у оквиру Савета Европе релевантни за заштиту од дискриминације (Европска повеља о регионалним и мањинским језицима, Оквирна конвенција за заштиту националних мањина и Европска социјална повеља). Други део поглавља односи се на антидискриминационе стандарде и надзор над њиховим поштовањем у оквиру Европске уније. Након кратке анализе правила о забрани дискриминације садржаних у примарним изворима, подробно се анализирају секундарни извори антидискриминационог права ЕУ. На крају поглавља представљене су мере којима ЕУ контролише поштовање антидискриминационих стандарда.

Г) Радови саопштени на међународним и домаћим научним скуповима штампани у целини

1. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, **Забрана ласерског ослепљујућег оружја у међународном хуманитарном праву**, рад саопштен на међународној научној конференцији „Међународно хуманитарно право” коју је организовао Правни факултет Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици), 20. јун 2013. године – штампан у зборнику радова са конференције, Косовска Митровица, 2013, стр. 26–41, ISBN 978-86-6083-027-4, (М63);

Након уводних напомена, где указују да је употреба ласера који могу изазвати слепило постала реална могућност, аутори наводе разлоге за забрану ласерског оружја за ослепљивање. Међу њима посебан значај имају страх да то оружје не дође у посед терориста, тешко излечиве последице његове употребе које изискују скупо здравствено и социјално збрињавање жртава и немогућност заштите од тог оружја. Аутори потом пажњу усмеравају на анализу правила Протокола IV о ласерском оружју за ослепљивање, који је усвојен уз Конвенцију о конвенционалном оружју. После кратког осврта на процес усвајања Протокола, извршена је анализа дефиниције ласерског оружја за ослепљивање дата у чл. 1 тог уговора, при чему се детаљно објашњава сваки услов садржан у дефиницији. У последњем делу рада аутори се баве обавезама које Протокол намеће државама уговорницама. За разлику од неких савремених уговора из области разоружања, овај Протокол не садржи забрану усавршавања, производње, поседовања, као ни обавезу уништавања постојећих залиха ласерског оружја за ослепљивање. На крају је дато објашњење забране употребе тог оружја, забране његовог трансфера и предузимања мера предострожности како би се избегло случајно ослепљење приликом употребе дозвољених ласерских система.

2. Небојша Раичевић, **Дејство одлука Суда правде о тумачењу права ЕУ донетих у претходном поступку**, рад саопштен на међународној научној конференцији „Однос права у региону и права Европске уније” коју је организовао Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 25. октобар 2014. године – штампан у зборнику радова са конференције (Том 1), Источно Сарајево, 2015, стр. 59–80, ISBN 978-99938-57-37-2, (М33);

У првом делу рада анализирано је дејство одлуке о тумачењу права ЕУ у главном поступку пред националним судом. Аутор запажа да је у већем броју својих пресуда Суд правде истакао да тумачење дато у претходном поступку обавезује национални суд приликом одлучивања у главном поступку у којем се поставило претходно питање, што значи да он мора пресудити спор примењујући право ЕУ на начин на који га је Суд правде протумачио. Одлуком о претходном питању није везан само суд који је то питање упутио, већ су њиме обавезани и сви национални судови који буду одлучивали у каснијим фазама у том предмету. За разлику од тога, подсећа аутор, Суд правде није се експлицитно изјашњавао о дејству интерпретативних пресуда изван поступка у којем је претходно питање постављено. Укратко, национални судови имају на располагању две опције: да поступе по раније датом тумачењу Суда правде или да му упуте ново претходно питање. На тај начин интерпретативне пресуде остварују фактичко *erga omnes* дејство. У наредном делу рада аутор се бави временским дејством одлуке о тумачењу, истичући да судска пракса јасно показује да оне, у начелу, имају ретроактивно дејство. Међутим, наглашава аутор, тумачења права ЕУ немају утицај на оне одлуке националних органа које су постале правоснажне пре усвајања интерпретативне пресуде Суда

правде. Коначно, аутор указује да Суд правде може ограничити ретроактивно дејство интерпретативних пресуда, уколико би примена ретроактивног дејства довела до озбиљних штетних последица за државе чланице или индивидуалне субјекте.

3. Небојша Раичевић, **Легалност унилатералне хуманитарне интервенције у савременом међународном праву**, рад саопштен на научној конференцији „Двадесет година Дејтонског мировног споразума” коју је организовао Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 24. октобар 2015. године – штампан у зборнику радова са конференције (Том 1), Источно Сарајево, 2017, стр. 81–103, ISBN 978-99938-57-43-3, (МЗЗ);

Аутор се у овом раду бави једним од најконтроверзнијих облика употребе оружане силе у међународном праву. Код ове врсте хуманитарне интервенције међународне организације или државе једнострано прибегавају употреби оружане силе против државе која крши људска права. У намери да испита легалност унилатералне хуманитарне интервенције аутор анализира норме релевантних међународних уговора и правила међународног обичајног права. Када је у питању уговорно право, он најпре анализира члан 2(4) Повеље УН, констатујући да се њиме забрањује претњу и употреба силе, осим уколико се то не чини ради самоодбране или по одобрењу Савета безбедности. Пошто не спада ни у један од та два изузетка, унилатерална хуманитарна интервенција, по оцени аутора, представља повреду члана 2(4) Повеље УН. Чак ни чињеница да Савет безбедности није деловао у случају озбиљног и масовног кршења људских права не даје право државама и међународним организацијама да предузму једнострану војну акцију и одступе од наведене забране употребе силе. Оцењујући легалности унилатералне хуманитарне интервенције аутор затим узима у обзир и уговоре из области међународног хуманитарног права и заштите људских права. Иако су њима предвиђени бројни облици међународног надзора над поштовањем људских права, аутор сматра да ниједан уговор не допушта употребу оружане силе у случају повреде тих права, макар то било и у масовним размерама. Прелазећи на терен обичајног права, аутор анализара праксу као материјални елемент, тако и *opinio iuris sive necessitatis* као субјективни елемент. После испитивањем та два елемента, закључује да право на унилатералну хуманитарну интервенцију не постоји ни у данашњем обичајном праву. Уколико је такво право евентуално постојало пре Другог светског рата, оно је укинато когентним нормама Повеље УН о забрани употребе силе. Исто тако, тврди аутор, после Другог светског рата није настало ново обичајно правило које, мењајући одредбе Повеље УН, допушта предузимање унилатералне хуманитарне интервенције.

4. Зоран Радивојевић, Небојша Раичевић, **Процедура за признавање међународне заштите прогоњеним лицима у Европској унији**, рад саопштен на научно-стручном скупу са међународним учешћем „Европске интеграције: правда, слобода и безбедност” који је организовала Криминалистичко-полицијска академија, Тара, 24–25. мај 2016. године – штампан у зборнику радова са скупа (Том 1), Београд, 2016, стр. 203–216, ISBN 978-86-7020-353-2, (МЗЗ);

Аутори у овом раду анализирају процедуру која се у Европској унији примењује за признавање међународне заштите, било у форми азила или супсидијарне заштите. Прво се испитује начин на који се покреће поступак за признавање

међународне заштите и указује на потребу прављења разлике између саопштавања захтева за међународну заштиту државним органима, регистрације тог захтева и његовог формалног подношења. Након тога аутори прелазе на појашњење критеријума за одређивање државе надлежне за одлучивање о поднетом захтеву за стицање међународне заштите који су садржани у Регулативи 604/2013, познатој као Даблинска регулатива III. У наредном делу аутори се баве првостепеним поступком за признање међународне заштите, који се може појавити у форми редовног поступка или неке од посебних процедура. У последњем делу анализирају се правила која се тичу жалбеног поступка. Аутори закључују да поновно прибегавање доношењу директиве, а не регулативе у овој материји, јасно показује да у ЕУ још увек не постоји политичка воља чланица да приступе истинској хармонизацији права у овој области.

5. Nebojša Raičević, Sanja Đorđević Aleksovski, **The control of compliance with the judgements of the EU Court of Justice**, рад саопштен на међународној научној конференцији „Legal, social and political control in national, international and EU law” који је организовао Правни факултет Универзитета у Нишу, 19–20. мај 2016. године – штампан у зборнику радова са конференције, Ниш, 2016, стр. 273–292, ISBN 978-86-7148-229-5, (M33);

У овом раду најпре је представљена ситуација на плану извршења пресуда Суда правде ЕЗ која је постојала пре ступања на снагу Уговора из Мастрихта. У то време није било реалне могућности да Комисија принуди државу чланицу да изврши пресуду Суда из Луксембурга. Након тога прелази се на анализу контролног механизма створеног Уговором из Мастрихта и унапређеног Лисабонским уговором. Аутори примећују да тај поступак има две фазе – административну и судску, појашњавајући упрошћавање административне фазе извршено Лисабонским уговором. Иза тога следи објашњење пенала и паушалног износа, као две врсте санкција које могу бити наметнуте држави због неизвршења пресуда Суда правде ЕУ. Том приликом указано је на међусобни однос те две санкције и на промену праксе на том плану. Поред тога, детаљно је приказан начин на који Комисија утврђује висину пенала и паушалног износа који предлаже Суду. Аутори посебно наглашавају да Суд правде није овезан предлогом Комисије о врсти санкције коју ће изрећи, нити њиховим предложеним износом. У последњем делу рада аутори истражују ко је надлежан да утврди да ли је држава извршила пресуду. Том приликом указују да је Комисија настојала да то овлашћење приграби за себе али је Суд оспорио те аспирације Комисије, задржавши за себе право да процењује да ли је држава извршила пресуду и тиме се ослободила даље обавезе плаћања пенала.

6. Zoran Radivojević, Nebojša Raičević, **Financial sanctions against member states for infringement of EU law**, рад саопштен на међународној научној конференцији „EU and comparative law issues and challenges: procedural aspects of EU law” коју је организовао Правни факултет Универзитета „Јосип Јурај Штросмајер”, Осиек, 6–7. април 2017. године – штампан у зборнику радова са конференције, Осиек, 2017, стр. 171–191, ISBN 978-953-8109-16-4, (M14);

Предмет овог рада су два поступка предвиђена Лисабонским уговором којима Суд правде може државама чланицама наметнути финансијске санкције због неизвршавања обавеза установљених правом ЕУ. Први поступак регулисан је ставом 2 члана 260 Уговора о функционисању ЕУ и примењује се у ситуацијама када

држава није извршила ранију пресуду Суда правде, док је други уређен ставом 3 истог члана и користи се онда када држава не обавести Комисију о мерама за спровођење директиве. Код првог поступка, Комисија званично обавештава државу која није извршила ранију пресуду Суда правде, а ако она то и даље одбија да то учини, Комисија може поднети нову тужбу Суду правде и тражити санкционисање такве државе. Друга процедура је уведена Лисабонским уговором како би се убрзало санкционисање државе која не поштују неке обавезе наметнуте правом ЕУ. Тада Суд, поступајући на основу захтева Комисије, може одредити финансијске санкције држави која није обавестила Комисију о националним мерама за имплементацију директиве. После истраживања посвећених процедуралним проблемима, аутори анализирају новчане санкције које могу бити изречене државама чланицама, и то тако што најпре представљају правила које се примењују на чл. 260(2) као неку врсту *lex generalis*, а потом указују на специфичности тих санкција код чл. 260(3) Уговора о функционисању ЕУ.

7. Небојша Раичевић, **Престанак избегличког статуса услед стицања новог држављанства**, рад саопштен на научном скупу са међународним учешћем „Универзално и особено у праву”, организованом на Правном факултету Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици), 18. мај 2018. године – штампан у зборнику радова са скупа (Том 1), Косовска Митровица, 2018, стр. 79–100, ISBN 978-86-6083-053-3, (M63);

Овај рад посвећен је стицању новог држављанства као једном од начина за престанак избегличког статуса. До тога може доћи било да је стицање држављанства земље уточишта или неке треће државе. У том случају избеглица добија заштиту земље која му је признала статус њеног грађанина, тако да више нема потребу за избегличком заштитом. Држављанство се стиче у складу са условима и на начин предвиђен националним прописима државе која додељује држављанство. Што се тиче уживања заштите као другог услова, сматра се да она постоји уколико је ново држављанство ефективно и ако избеглица може и жели да се подвргне заштити те државе. Након представљања ових општих правила, аутор посебно анализира две ситуације наведене ситуације престанка избегличког статуса. У првој, кад избеглица стекне држављанство земље уточишта (натурализација), то лице остаје у држави али се његов статус суштински мења јер она уместо избеглице постаје грађанин те државе. У другој ситуацији избеглица напушта земљу уточишта и сели се у трећу државу чије држављанство је стекла. При томе, аутор појашњава да се држављанство треће државе може се стећи на индивидуалној основи (на пример, склапањем брака са грађанином треће државе) или на основу неке опште мере (на пример, доношењем закона о држављанству или сукцесијом држава). На крају, истиче да треће државе немају обавезу да избеглицама нуде пресељење на њихову територију, нити да предузимају било које мере ради олакшања тог пресељења, већ је то дискрециона и добровољна активност сваке државе.

2. САОПШТЕЊА НА МЕЂУНАРОДНИМ И ДОМАЋИМ НАУЧНИМ СКУПОВИМА

Небојша Раичевић је као референт учествовао на више међународних и домаћих научних скупова. Већина реферата је у форми научних радова објављена у зборницима радова са одржаних научних скупова (детаљни подаци о објављеним радовима у овим зборницима наведени су у прегледу објављених радова).

2.1. Саопштења на међународним и домаћим научним скуповима одржаним пре избора у звање ванредни професор

1. Међународни научни скуп „Југословенска криза: поуке за међународно право” одржан на Правном факултету Универзитета у Нишу 19–20. маја 2000. године, саопштен коауторски рад „Преглед садржине радова о југословенској кризи и међународном праву који су објављени у домаћим часописима и зборницима од 1990. до 1999. године” (Рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (М33);
2. Међународна научна конференција „Европски систем заштите људских права: искуства и нови изазови” која је одржана 13–14. октобра 2003. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен рад „Мере које грађани Србије и Црне Горе могу очекивати од Европског суда за људска права у случају утерђивања повреде њихових права”, (Рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);
3. Међународна научна конференција „Правни систем Републике Србије – усаглашавање са правом Европске уније” која је одржана 17. маја 2005. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен коауторски рад „Искуства нових чланица ЕУ у процесу хармонизације” (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);
4. Округли сто „Студија о међународном обичајном хуманитарном праву” одржан у Београду 23. септембра 2005. године у организацији Међународног комитета Црвеног крста и Факултета политичких наука Универзитета у Београду (усмено излагање „Правила Студије о МХП о забрани појединих средстава ратовања”);
5. Међународни научни симпозијум „Шесдесет година Уједињених нација”, одржан у Београду 28. октобра 2005. године у организацији амбасаде Шведске у СЦГ и Факултета политичких наука у Београду (усмено излагање „Реформа мировних снага УН”);
6. Међународна научна конференција „Уставне и међународноправне гаранције људских права”, одржана 28. маја. 2008. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен рад „Кршење људских права као претња међународном миру и безбедности” (Рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);
7. Међународна научна конференција „Право Републике Србије и право Европске уније – стање и перспективе”, одржана 19. маја 2009. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен коауторски рад „Правни режим државне помоћи у Европској унији и Светској трговинској организацији” (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);
8. Међународни научни скуп „Право и време”, одржан на Копаонику од 13–17. децембра 2009. године, саопштен рад „Резолуције Савета безбедности легалност НАТО интервенције у Југославији” (рад штампан у целини у тематском броју часописа „Правни живот”, бр. 13/2009, Том V), (М33);
9. Међународна научна конференција „Хармонизација законодавства Републике Србије са правом Европске уније”, одржана 16. и 17. јуна 2010. године у Институту за међународну политику у привреду у Београду, саопштен рад „Усклађивање права Србије са правом ЕУ у области државне помоћи” (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);

10. Међународна научна конференција „*Хармонизација законодавства Републике Србије са правом Европске уније*”, одржана 05. и 06. маја 2011. године у Институту за међународну политику у привреду у Београду, саопштен рад „*Лисабонски уговор и надлежност Суда правде Европске уније у области слободе, безбедности и правде*” (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);
11. Међународна научна конференције „*Екологија и право*”, одржана 18. маја 2011. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен коауторски рад „*Међународноправно регулисање заштите животне средине у оружаним сукобима*” (Рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научне конференције), (М33);
12. Међународна научна конференција „*Медији и људска права*”, одржана 18. маја 2012. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен коауторски рад „*Заштита новинара у међународном праву*”, (рад штампан у целини у тематском броју часописа „Зборник радова Правног факултета у Нишу”, Vol. 61, 2012), (М33);
13. Панел дискусија „*Србија и УН – положај и перспективе*”, одржана 24. октобра 2012. године у Институту за међународну политику и привреду у Београду (усмено излагање „*Уједињене нације и хуманитарна интервенција*”).

2.2. Саопштења на међународним и домаћим научним скуповима након избора у звање ванредни професор

1. Научна конференција „*Међународно хуманитарно право*” одржана 20. јуна 2013. године на Правном факултету Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици), саопштен коауторски рад „*Забрана ласерског ослепљујућег оружја у међународном хуманитарном праву*”, (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (М63);
2. Научна конференција „*Однос права у региону и права Европске уније*” одржана 25. октобра 2014. године на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву, саопштен рад „*Дејство одлука Суда правде о тумачењу права ЕУ донетих у претходном поступку*”, (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (М33);
3. Научна конференција „*Двадесет година Дејтонског мировног споразума*” одржана 24. октобра 2015. године на Правном факултету Универзитета у Источном Сарајеву, саопштен рад „*Легалност унилатералне хуманитарне интервенције у савременом међународном праву*”, (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (М33);
4. Међународна научна конференција „*Legal, social and political control in national, international and EU law*” одржана 19–20. маја 2016. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен коауторски рад „*The control of compliance with the judgements of the EU Court of Justice*”, (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (М33);
5. Међународни научно-стручни скуп „*Европске интеграције: правда слобода и безбедност*” организован од стране Криминалистичко-полицијске академије, Тара, 24–25. мај 2016. године, саопштен коауторски рад „*Процедура за признавање међународне заштите прогоњеним лицима у Европској унији*”, (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (М33);

6. Међународна научна конференција „*EU and comparative law issues and challenges: procedural aspects of EU law*” одржана 6–7. априла 2017. године на Правном факултету Универзитета „Јосип Јурај Штросмајер” у Осјеку, саопштен коауторски рад „*Financial sanctions against member states for infringement of EU law*”, (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (M14);
7. Међународна научна конференција „*Право пред изазовима савременог доба*” одржана 13–14. априла 2018. године на Правном факултету Универзитета у Нишу, саопштен рад „*Изузеци од престанка избегличког статуса због промене околности у држави порекла*” (рад у изводу штампан у зборнику резимеа са конференције; доказ: сертификат о учешћу на конференцији и копија штампаног резимеа), (M34);
8. Научна конференција „*Универзално и особено у праву*” одржана 18. маја 2018. године на Правном факултету Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици), саопштен рад „*Престанак избегличког статуса услед стицања новог држављанства*” (рад штампан у целини у зборнику радова који носи назив научног скупа), (M63).

3. УЧЕШЋЕ У НАУЧНИМ ПРОЈЕКТИМА

3.1. Домаћи пројекти

1. „Стварање услова за развој модерног правног и друштвено-економског система Србије као демократске државе”, носилац пројекта – Правни факултет Универзитета у Нишу, 2001–2005, 2006–2010. године;
2. „Обука судија о основама права ЕУ и припрема за Споразум о стабилизацији и придруживању”, носиоци пројекта – Правосудни центар за обуку и стручно усавршавање из Београда и Правни форум – Београд, јун–децембар 2006. године;
3. „Култура мира, идентитети и међуетнички односи у Србији и на Балкану у процесу евроинтеграције”, носилац пројекта Филозофски факултет Универзитета у Нишу (пројекат је финасиран од стране Министарства за науку и технолошки развој РС, бр. 149014D). Пројекат је реализован у периоду 2006–2010. године;
4. „Заштита људских и мањинских права у европском правном простору”, носилац пројекта – Правни факултет Универзитета у Нишу, (пројекат финансира Министарство просвете и науке Републике Србије, бр. 179046). Пројекат се реализује у периоду 2010–2018. година;
5. „Усклађивање права Србије са правом Европске Уније”, носилац пројекта – Правни факултет Универзитета у Нишу. Пројекат се реализује у периоду 2013–2018. година;
6. „Правна клиника за заштиту од дискриминације”, носилац пројекта – Правни факултет Универзитета у Нишу. Пројекат се реализује почев од 2016. године.

3.2. Међународни пројекти

1. „Унапређење изучавања политичких наука на Универзитету у Нишу”, учесници у пројекту: Универзитет у Нишу (Правни факултет и Филозофски факултет) и Универзитет државе Њујорк из Кортланда – Департман за политичке науке. Пројекат је реализован у периоду 01. 10. 2002 – 30. 09. 2005. године;

2. „Програм подршке високом образовању за регион југоисточне Европе”, Носилац пројекта: Институт за отворено друштво – Будимпешта (Open Society Institute – Higher Education Support Program). Пројекат је реализован у периоду 01. 10. 2004–30. 09. 2005. године;
3. TEMPUS пројекат (бр. ЈЕР-19014-2004) „*Последипломске студије за европске интеграције*” („*Post-graduate studies for European Integration*” – POGESTEI). Пројекат је реализован у периоду 01. 10. 2005 – 30. 09. 2008. године, а поред Правног факултета Универзитета у Нишу у њему су учествовали: Универзитет у Марибору, Универзитет у Београду, Универзитет у Салцбургу, Универзитет у Трсту, Универзитет Виадрина из Франкфурта, Универзитет Инсубрија Комо (Италија) и Универзитет у Новом Саду;
4. TEMPUS пројекат (бр. 158885) „*Мастер европских студија у Србији са дуплим дипломама*” („*Master d'études européennes à double diplômes en Serbie*”). Пројекат је реализован у периоду 01. 10. 2009 – 30. 09. 2012. године, а поред Правног факултета Универзитета у Нишу, у њему су учествовали: Универзитет Софија Антиполис у Ници (Француска), Технички универзитет у Фрајбургу (Немачка), Универзитет у Коимбри (Португалија), Универзитет у Новом Саду, Универзитет у Београду, Економски факултет Универзитета у Нишу, Економски институт у Београду;
5. „*Правна клиника за борбу против трговине људима*”, носилац Правни факултет Универзитета у Нишу (пројекат су финансирани Високи комесаријат за избеглице УН, Канцеларија УН за борбу против дроге и криминала и Међународна организација за миграције). Пројекат је реализован у периоду децембар 2010–децембар 2011. године;
6. TEMPUS пројекат (бр. 530730) „*Развој тренинг програма усмерених на јавне политике ЕУ у контексту европских интеграција*” („*Development of Policy-Oriented Training Programmes in the Context of the European Integration*” – DEPOCEL). Пројекат је реализован у периоду од 15. 10. 2012. – 15. 04. 2016. године. Поред Правног факултета Универзитета у Нишу на овом пројекту још су учествовали: Универзитет Рохемптон (В. Британија), Универзитет у Аликантеу (Шпанија), Политехнички институт у Леирији (Португалија), Мрежа института и факултета јавне администрације у централној и источној Европи (Словачка), Универзитет у Београду, Универзитет Црне Горе, Универзитет у Сарајеву, Универзитет у Тузли и Београдска отворена школа;
7. „*Кластер изврности у области европског и међународног права*” („*Cluster of Excellence in European and International Law*”). Пројекат се реализује у оквиру мреже правних факултета југоисточне Европе (SEELS) у периоду од 2014. до 2019. године;
8. „*Образовање за прогрес: регионална сарадња за унапређење изучавања права ЕУ*” („*Education4Progress: Regional Cooperation to Improve EU Law Teaching*”). Пројекат се реализује у оквиру мреже правних факултета југоисточне Европе (SEELS) у периоду од маја до децембра 2018. године.

4. ИНДЕКС ЦИТИРАНОСТИ РАДОВА

1. V. Božić, Ž. Nikač, International Journal of Social, Behavioral, Educational, Economic, Business and Industrial Engineering Vol. 11, No. 5, 2017; на 1306. страни

- цитиран рад: Н. Раичевић, Стварна надлежност међународног кривичног суда, Страни правни живот, 2005, бр. 1–2, стр. 317–326;
2. А. Јеринић, Deinstitutionalizacija – humani pristup psihički обољјелим особама, завршни рад, Dubrovnik, 2017; на 3. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, Међународна заштита особа са менталним поремећајем, Темида, септембар 2007, стр 11–25;
 3. А. Iannotti, I. Schraffl, C. Bellecci, A. Malizia, O. Cenciarelli, D. Di Giovanni, L. Palombi, P. Gaudio, Weapons of Mass Destruction: A Review of Its Use in History To Perpetrate Chemical Offenses, Defence S&T Technical Bulletin, Vol. 9, No. 1, 2016; на 40, 40, 43. и 44. страни цитиран рад: N. Raičević, The History of Prohibition of the Use of Chemical Weapons in International Humanitarian Law, Facta Universitatis – Series Law and Politics, 2001, Vol. 1, No 5, str. 613–631;
 4. А. Iannotti, I. Schraffl, C. Bellecci, P. Gaudio, L. Palombi, O. Cenciarelli, D. Di Giovanni, M. Carestia, A. Malizia, Chemical Weapons Convention and Its Application Against the Use of Chemical Warfare Agents, Defence S&T Technical Bulletin, Vol. 9, No. 2, 2016; на 112. страни цитиран рад: N. Raičević: The History of Prohibition of the Use of Chemical Weapons in International Humanitarian Law, Facta Universitatis – Series Law and Politics. 2001, Vol. 1, No 5, pp. 613–631;
 5. З. Радивојевић, В. Кнежевић Предић, Институционални механизам Европске уније после Лисабонског уговора, Ниш, 2016; на 195. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Дејство пресуде Европског суда правде о решавању претходног питања, Зборник радова Правног факултета у Нишу, бр. 68, 2014, стр. 825–842;
 6. З. Радивојевић, В. Кнежевић Предић, Институционални механизам Европске уније после Лисабонског уговора, Ниш, 2016; на 157. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Лисабонски уговор и надлежност Суда правде ЕУ у области слободе, безбедности и правде, у: Д. Димитријевић, Б. Миљуш (ур.) Хармонизација законодавства Републике Србије са правом Европске уније (свеска 2), Београд 2012, стр. 100–116;
 7. С. Ђорђевић, Саветодавно мишљење 2/13 Суда правде и препреке за приступање ЕУ Европској конвенцији о људским правима, Зборника радова Правног факултета у Нишу, бр. 73, 2016; на 246. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Дејство пресуде Европског суда правде о решавању претходног питања, Зборник радова Правног факултета у Нишу, бр. 68, 2014, стр. 825–842;
 8. Т. Милић, Значај одлука Савета безбедности Уједињених нација у развоју међународних правила о регулисању употребе силе у међународним односима (докторска дисертација), Факултет политичких наука Универзитета у Београду, 2016; на 150, 204. и 227. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Хуманитарна интервенција у међународном јавном праву (докторска дисертација), Правни факултет Универзитета у Нишу, 2008, стр. 403;
 9. З. Василков, Област слободе, безбедности и правде у праву Европске уније (докторска дисертација), Правни факултет Универзитета у Нишу, 2016; на 77, 78, 139. и 140. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Лисабонски уговор и надлежности Суда правде ЕУ у области слободе безбедности и правде, у: Д. Димитријевић, Б. Миљуш (ур.), Хармонизација законодавства Републике Србије са правом ЕУ (свеска II), Београд, 2012, стр. 100–116;
 10. М. Јовановић, Заштита животне средине током оружаних сукоба, Војно дело, 2015, Vol. 67, бр. 5; на 279. и 284. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, Заштита животне средине у међународном хуманитарном праву, Годишњак Факултета политичких наука, 2012, Vol. 6, бр. 7, стр. 123–143;

11. М. Хрњаз, Легалност употребе нуклеарног оружја у оружаним сукобима: ограничења у вези са заштитом човекове животне средине, Годишњак Факултета политичких наука, 2014, Vol. 8, бр. 12; на 124. страни цитиран рад: Н. Раичевић, *Забрањена оружја у међународном праву*, Ниш, 2013, стр. 135;
12. М. Хрњаз, Легалност употребе нуклеарног оружја у оружаним сукобима: ограничења у вези са заштитом човекове животне средине, Годишњак Факултета политичких наука, 2014, Vol. 8, бр. 12; на 125. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, *Заштита животне средине у међународном хуманитарном праву*, Годишњак Факултета политичких наука, 2012, Vol. 6, бр. 7, стр. 123–143;
13. С. Ђорђевић, Факултативни протокол уз Конвенцију о правима детета о поступку достављања и разматрања представки – предности и мане у светлу могућег приступања Републике Србије, у: П. Димитријевић (ур.), *Заштита људских и мањинских права у европском правном простору (књига 4)*, Ниш, 2014; на 187. и 193. страни цитиран рад: Н. Раичевић, *Опциони протокол уз Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима*, у: П. Димитријевић (ур.), *Заштита људских и мањинских права у европском правном простору (књига 1)*, Ниш, 2011, стр. 371–390;
14. М. Лаклија, А. Барешић, *Искусство удомитељства одраслих особа с душевним сметњама из перспективе удомитеља*, Социјална психијатрија, Vol. 42, 2014, на 51. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, *Међународна заштита особа са менталним поремећајем*, Темида, септембар 2007, стр. 11–25;
15. М. Костић, *Међународноправна заштита деце*, у: П. Димитријевић (ур.), *Заштита људских и мањинских права у европском правном простору (књига 4)*, Ниш, 2014; на 73. и 74. страни цитиран рад: Н. Раичевић, *Заштита људских права у оквиру Организације уједињених нација*, у: Н. Поповић (ур.) *Људска права – упутство за употребу*, Ниш, 2004, стр. 85–114;
16. М. Симовић, М. Симовић, В. Симовић, *Правни положај лица са душевним сметњама у кривичном поступку: међународни стандарди и пракса уставног суда Босне и Херцеговине*; у: Н. Велацић (ур.), *Босна и Херцеговина и евроатланске интеграције – Тренутни изазови и перспективе*, Бихаћ, 2014; на страни 255. и 256. цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, *Међународна заштита особа са менталним поремећајем*, Темида, септембар 2007, стр. 11–25;
17. Д. Јањић, *Пресуда Европског суда за људска права (мастер рад)*, Ниш, 2014; на 18, 19, 20, 21. и 22. страни цитиран рад: Н. Раичевић, *Мере које грађани Србије и Црне Горе могу очекивати од Европског суда за људска права у случају утврђивања повреде њихових права*, у: З. Радивојевић (ур.), *Европски систем заштите људских права: искуства и изазови*, Ниш, 2005, стр. 163–176;
18. U. C. Jha, *Weapons of War: Environmental Impact*, New Delhi, 2013, цитирано у поглављу „2С. Chemical Weapons“; у фусноти 5 цитиран је рад: N. Raičević, *The History of Prohibition of the Use of Chemical Weapons in International Humanitarian Law*, *Facta Universitatis - Series Law and Politics*. 2001, Vol. 1, No 5, pp. 613–631;
19. В. Спасић, А. Васић, *Имплементација система државне помоћи у Републици Србији са освртом на ЕУ*, у: П. Димитријевић (ур.), *Заштита људских и мањинских права у европском правном простору (књига 3)*, Ниш, 2013; на 274. страни цитирани рад: П. Цветковић, Н. Раичевић, *Правни режим државне помоћи у Европској унији и Светској трговинској организацији*, у: Н. Стојановић, С. Голубовић (ур.), *Право Републике Србије и право Европске уније – стање и перспективе (свеска II)*, Ниш, 2009, стр. 537–569;

20. Д. Јовашевић, Србија и Хашки трибунал – између права и политике, Српска политичка мисао, број 3/2011, Vol. 33; на 341. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Стварна надлежност међународног кривичног суда, Страни правни живот, Београд, 2005, бр. 1-2, стр. 317–326;
21. Д. Јовашевић, Међународно кривично правосуђе – између права, правде, помирења и права жртава, Међународни проблеми, 2011, Vol. 63, бр. 4; на 554. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Стварна надлежност међународног кривичног суда, Страни правни живот, 2005, бр. 1–2, стр. 317–326;
22. Д. Јовашевић, Међународно кривично правосуђе – између права, правде, помирења и права жртава, Војно дело, зима 2011; на 82. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Стварна надлежност међународног кривичног суда, Страни правни живот, 2005, бр. 1–2, стр. 317–326;
23. Г. Обрадовић, Примена међународних стандарда рада, Ниш, 2011; на 17. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Заштита људских права у оквиру Организације уједињених нација, у: Н. Поповић, Људска права – упутство за употребу, Ниш, 2004, стр. 85–113;
24. Д. Јовашевић, М. Костић, Политика сузбијања криминалитета, Ниш, 2012; на 84. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Конвенција против транснационалног организованог криминала и њени протоколи, у: П. Димитријевић, М. Костић, С. Кнежевић (ур.), Трговина људима – правна заштита у међународним и националним оквирима, Ниш, 2011, стр. 33–48;
25. Д. Татић, Ј. Котевић, Приступачност: правни оквир за слободу кретања особа са инвалидитетом, Анали Правног факултета у Београду, 2010, Vol. 58, бр. 2, на 392. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, Заштита особа с инвалидитетом у међународном праву, Анали Правног факултета у Београду, 2007, Vol. 55, бр. 2, стр. 98–115;
26. Г. Обрадовић, Контролни механизми МОП-а, Зборник радова Правног факултета у Нишу, бр. 54, 2009; на 50. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Заштита људских права у оквиру Организације уједињених нација, у: Н. Поповић, Људска права – упутство за употребу, Ниш, 2004, стр. 85–113;
27. А. Адамовић, Осврт на одлуку Уставног суда Словеније U-I-146/07-34, Зборник радова Правног факултета у Нишу, бр. 53, 2009, стр. 219-234; на 225. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, Међународна заштита особа са менталним поремећајем, Темида, септембар 2007, стр 11–25;
28. С. Манојловић, Међународно право и дозвољеност употребе атомског оружја, Страни правни живот, бр. 3/2009; на 354, 355, 358, 359, 361 и 363. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Правила о средствима ратовања у савременом међународном хуманитарном праву, (магистарска теза), Ниш, 2000;
29. Љ. Ковачевић, Радно и социјално право, Право и привреда, Vol. 45, 2008, бр. 9–12; на 147. страни цитиран рад: З. Радивојевић, Н. Раичевић, Заштита особа с инвалидитетом у међународном праву, Анали Правног факултета у Београду, 2007, Vol. 55, бр. 2, стр. 98–115;
30. З. Радивојевић, Протокол број 14 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, Страни правни живот, 2005, бр. 1–2; на 189. страни цитиран рад: Н. Раичевић, Мере које грађани Србије и Црне Горе могу очекивати од Европског суда за људска права у случају утврђивања повреде њихових права, у З. Радивојевић (ур.), Европски систем заштите људских права – искуства и нови изазови, Ниш, стр. 163–176.

III ОСТВАРЕНИ РЕЗУЛТАТИ У РАЗВОЈУ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА НА ФАКУЛТЕТУ

1. Држање наставе на мастер и докторским студијама

Небојша Раичевић на мастер академским студијама права распоређен је за држање наставе на предметима Институције и право Европске уније, Дипломатско и конзуларно право, Међународна људска права, Међународне организације и Конзуларно право. На докторским академским студијама распоређен је за држање наставе на четири предмета, и то: Међународно јавно право, Европско право људских права, Правни систем Европске уније и Међународно правосуђе.

2. Чланство у комисијама за избор сарадника

До избора у звање ванредни професор Небојша Раичевић је био члан три комисије за избор у звање сарадника за ужу међународноправну научну област, и то: 1) Комисије за избор сарадника у настави за ужу међународноправну научну област на Правном факултету Универзитета у Нишу (2009. године); 2) Комисије за избор асистента за ужу међународноправну научну област на Правном факултету Универзитета у Нишу (2011. године), и 3) Комисије за избор сарадника у настави за ужу међународно јавноправну област на Правном факултету Универзитета у Приштини (са привременим седиштем у Косовској Митровици) (2012. године).

Након избора у звање ванредни професор, Небојша Раичевић био је члан три комисије за избор у звање сарадника за ужу међународноправну научну област, и то: 1) Комисије за избор асистента за ужу међународноправну научну област на Правном факултету Универзитета у Нишу (*Одлука Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-2539 од 01. 12. 2014. године*); 2) Комисије за избор сарадника ван радног односа – демонстратора за помоћ у настави на основним академским студијама на предметима Међународно јавно право и Основи права Европске уније (*Одлука Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-316 од 20. 02. 2017. године*); и 3) Комисије за избор сарадника ван радног односа – демонстратора за помоћ у настави на основним студијама на предметима Међународно јавно право и Основи права Европске уније (*Одлука Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-11/1 од 08. 01. 2018. године*).

3. Менторство и чланство у комисијама за одбрану мастер радова

До избора у звање ванредни професор кандидат је био ментор приликом израде два мастер рада на Правном факултету Универзитета у Нишу: 1) „Пресуда Европског суда за људска права”, кандидата Дејана Јањића (бр. досијеа М005/11) – (*Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 02-1561 од 03. 07. 2018. године*); и 2) „Процесна легитимација пред Европским судом за људска права”, кандидата Марије Милојевић (бр. досијеа М037/12) – (*Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 02-1561 од 03. 07. 2018. године*).

Након избора у звање ванредни професор, Небојша Раичевић је одређен за ментора приликом израде два мастер рада и био је члан пет комисија за јавну одбрану мастер радова на Правном факултету Универзитета у Нишу.

За ментора је одређен приликом израде следећих мастер радова: „Услови прихватљивости индивидуалних представки пред Европским судом за људска права”, кандидата Милене Стојановић (бр. досијеа М009/13) – (*Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 02-1561 од 03. 07. 2018. године*); и 2) „Правни положај и улога мировних мисија Уједињених нација”, кандидата Јелене Михајловић (бр. досијеа М003/15-О) – (*Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 02-1561 од 03. 07. 2018. године*).

Небојша Раичевић је одређен за члана комисије приликом јавне одбране следећих мастер радова, при чему је код прва два рада био и ментор (што је наведено у претходном пасусу): 1) „Пресуда Европског суда за људска права”, кандидата Дејана Јањића (бр. досијеа М005/11) – (*Одлука Комисије за докторске и мастер академске студије права бр. 02-211/3 од 04. 02. 2014. године*); 2) „Процесна легитимација пред Европским судом за људска права”, кандидата Марије Милојевић (бр. досијеа М037/12) – (*Одлука Комисије за докторске и мастер академске студије права бр. 02-1224/1 од 13. 06. 2014. године*); 3) „Услови прихватљивости индивидуалних представки пред Европским судом за људска права”, кандидата Милене Стојановић (бр. досијеа М009/13) – (*Одлука Комисије за докторске и мастер академске студије права бр. 02-2110/5 од 28. 10. 2015. године*); 4) „Могућност унапређења судске и вансудске заштите индивидуалних права из радног односа”, кандидата Бојане Тасић (бр. досијеа М043/15-О) – (*Одлука декана Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-598 од 16. 03. 2018. године*); и 5) „Нормативни оквир заштите од злостављања на раду”, кандидата Милице Марковић (бр. досијеа М009/16-О) – (*Одлука декана Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-1260 од 04. 06. 2018. године*).

4. Менторство и чланство у комисијама на докторским студијама

Пре избора у звање ванредни професор, Небојша Раичевић је био члан Комисије за оцену испуњености услова кандидата мр Зоранча Василкова и научне заснованости теме „Област слободе, безбедности и правде у праву Европске уније” за израду докторске дисертације (*Одлука Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-3605/15-2010 од 23. 12. 2010. године*).

Након избора у звање ванредни професор Небојша Раичевић је одређен за ментора при изради докторске дисертације Слађане Младеновић под називом „Одговорност децентрализованих агенција у правном поретку Европске уније” (*Одлука Научно-стручног већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу бр. 8/18-01-004/17-009 од 29. 05. 2017. године*). Кандидат је био и члан Комисије за оцену и јавну одбрану докторске дисертације под називом „Област слободе, безбедности и правде у праву Европске уније” кандидата мр Зоранча Василкова (*Одлука Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-831/23 од 21. 04. 2016. године*).

Поред тога, Небојша Раичевић је био и члан Комисије за оцену научне заснованости теме докторске дисертације Слађане Младеновић под називом „Одговорност децентрализованих агенција у правном поретку Европске уније” (*Одлука Научно-стручног већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу бр. 8/18-01-002/17-027 од 27. 03. 2017. године*) и Комисије за оцену научне заснованости теме докторске дисертације Сање Ђорђевић под називом „Однос

између међународног јавног права и права Европске уније” (Одлука Научно-стручног већа за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Нишу бр. 8/18-01-008/17-043 од 25. 12. 2017. године). Био је и члан комисија за одбрану пројеката две напред наведене докторске дисертације (Одлука Комисије за докторске и мастер академске студије права Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-259/3 од 10. 02. 2017. године и Одлука Комисије за докторске и мастер академске студије права Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-2549/7 од 15. 11. 2017. године).

Такође, кандидат Раичевић био је ментор при изради три семинарска рада на докторским студијама, и то: „Настанак, развој и улога Европске полицијске канцеларије (Европола) у правном систему Европске уније” и „Реформа Организације за европску безбедност и сарадњу” кандидата Слађане Младеновић, као и рада „Дефиниција агресије у међународном јавном праву” кандидата Сање Ђорђевић. Био је и члан већег броја комисија за јавну одбрану семинарских радова на докторским студијама.

5. Остале активности

Небојша Раичевић је на Правном факултету Универзитета у Нишу организовао две научне конференције за студенте докторских академских студија права, и то: 1) конференцију „Усклађивање правног система Републике Србије са међународним и европским стандардима”, 22. 09. 2016. године (*Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-1452 од 21. 06. 2018. године*), и 2) конференцију „Преговарачка поглавља 23 и 24 са ЕУ и потреба реформе правног система Републике Србије”, 13. 09. 2017. године (*Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-1452 од 21. 06. 2018. године*).

Поред тога, кандидат је био и коуредник зборника радова студената докторских академских студија права из 2016. и 2017. године (*доказ: копије импресума наведених зборника*).

IV ДОПРИНОС АКАДЕМСКОЈ И ШИРОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

Пре избора у звање ванредни професор, кандидат је био члан великог броја органа и тела на Правном факултету Универзитета у Нишу, при чему посебно треба истаћи да је био члан Савета Факултета у три мандата. Поред тога у том периоду био је главни иницијатор учешћа студената Правног факултета Универзитета у Нишу на националним и међународним такмичењима. Небојша Раичевић је након избора у звање ванредни професор имао веома велики број активности које представљају допринос академској и широј заједници, које ће бити наведене по редоследу из Ближих критеријума за избор у звања наставника Универзитета у Нишу (даље: „Ближи критеријуми”):

1. Подржавање ваннаставних академских активности студената

(чл. 4, ст. 1, тач. 1 „Ближих критеријума ”)

- пружање помоћи Дебатном клубу студената Правног факултета Универзитета у Нишу приликом организовања трибине „Савремени изазови међународног хуманитарног права” и учешће у својству референта на тој трибини (мај-јун 2017. године);

- пружање помоћи Дебатном клубу студената Правног факултета Универзитета у Нишу приликом организовања дебате не тему „Саветодавно мишљење Међународног суда правде о једностраном проглашењу независности Косова” и учешће на дебати (април-мај 2017. године).

2. Учесће у наставним активностима које не носе ЕСПБ

(чл. 4, ст. 1, тач. 2 „Ближих критеријума”)

- учешће у раду Правне клинике за заштиту од дискриминације која делује на Правном факултету Универзитета у Нишу (2016–).

3. Учесће у раду тела Факултета и Универзитета

(чл. 4, ст. 1, тач. 3 „Ближих критеријума”)

- члан Савета Правног факултета Универзитета у Нишу (2017-) – *Одлука Савета Правног факултета Универзитета у Нишу о верификацији мандата бр. 03-2544/2 од 16. 11. 2017. године;*
- Члан Савета Центра за јавне политике Европске уније Универзитета и Правног факултета у Нишу (2015-) – *Одлука Сената Универзитета у Нишу бр. 8/16-01-011/15-016 од 09. 12. 2015. године;*
- члан Комисије за докторске и мастер академске студије права Правног факултета Универзитета у Нишу (2013-) – *Одлука декана Факултета бр. 01-1218 од 04. 06. 2013. године и Одлука декана Факултета бр. 01-1064 од 16. 05. 2016. године;*
- члан Одбора за квалитет Правног факултета Универзитета у Нишу (2016-) – *Одлука Наставно-научног већа Факултета бр. 01-2450/4 од 10. 11. 2016. године;*
- члан Научног одбора пројекта „Усклађивање права Републике Србије са правом ЕУ” (2015-) – *Одлука декана Факултета бр. 01-2404 од 01. 12. 2015. године;*
- члан Комисије за процену успешности студирања и предлагање мера за унапређење квалитета студирања (2017-) – *Одлука декана Факултета бр. 01-1407 од 22. 06. 2017. године;*
- члан Одбора за имплементацију пројекта „Усклађивање права Републике Србије са правом ЕУ” (2015–2016) – *Одлука декана Факултета бр. 01-2405 од 01. 12. 2015. године;*
- члан Библиотечког одбора Правног факултета Универзитета у Нишу (2013–2016) – *Одлука декана Факултета бр. 01-2138 од 08. 10. 2013. године;*
- члан Комисије за вредновање ваннаставних активности студената Правног факултета Универзитета у Нишу (2015–2016) – *Одлука декана Факултета бр. 01-2435 од 02. 12. 2015. године.*

4. Руковођење активностима на Факултету и Универзитету

(чл. 4, ст. 1, тач. 4 „Ближих критеријума”)

- продекан за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу (2013–2016) – *Одлука Савета Факултета бр. 01-354/7 од 04. 03. 2013. године;*
- управник докторских и мастер академских студија права на Правном факултету Универзитета у Нишу (2016-) – *Одлука декана Факултета бр. 01-1041 од 13. 05. 2016. године, Одлука декана Факултета бр. 01-1071/1*

од 12. 05. 2017. године и Одлука декана Факултета бр. 01-2016 од 29. 09. 2017. године.

5. Допринос активностима које побољшавају углед и статус Факултета и Универзитета

(чл. 4, ст. 1, тач. 5 „Ближих критеријума”)

- држање неколико предавања по позиву на мастер академским студијама Међународног хуманитарног права на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, у периоду од 2011. до 2015. године;
- учешће у формирању Центра за јавне политике Европске уније, који делује као заједнички центар Универзитета и Правног факултета у Нишу;
- главни и одговорни уредник научно-стручног часописа „Правни хоризонти” који издаје Правни факултет Универзитета у Нишу (2018-) – Одлука декана Факултета бр. 01-1578 од 04. 07. 2018. године;
- члан Редакционог одбора Зборника радова Правног факултета у Нишу (2016-) – Одлука декана Факултета бр. 01-1051 од 13. 05. 2016. године, Одлука декана Факултета бр. 01-1071/13 од 12. 05. 2017. године и Одлука декана Факултета бр. 01-2013 од 29. 09. 2017. године;
- члан Удружења за међународно право Србије.

6. Успешно извршавање задужења везаних за наставу, менторство, професионалне активности намењене као допринос локалној или широј заједници

(чл. 4, ст. 1, тач. 6 „Ближих критеријума”)

- менторство приликом израде једне докторске дисертације;
- менторство приликом израде четири мастер рада;
- предавања на обукама из области јавних политика ЕУ за запослене у органима локалне самоуправе, бизнис заједнице и чланове невладиних организација у оквиру DEPOSEI Tempus пројекта (2013–2016).

7. Рецензирање радова и оцењивање радова и пројеката

(чл. 4, ст. 1, тач. 8 „Ближих критеријума”)

- рецензирање радова објављених у серији публикација „SEE/EU Cluster of Excellence in European and International Law – Series of Papers” – Потврда Уредника публикација од 12. 06. 2018. године;
- рецензирање радова објављених у часопису „SEE Law Journal” – Потврда координатора пројекта од 19. 06. 2018. године;
- рецензирање радова објављених у часопису „Теме” – Потврда Главног и одговорног уредника од 21. 05. 2018. године;
- рецензирање радова објављених у часопису „Facta Universitatis, series Law and Politics” – Потврда Главног и одговорног уредника од 03. 07. 2018. године;
- рецензирање радова објављених у часопису „Зборник радова Правног факултета у Нишу” – Потврда Редакције Зборника радова Правног факултета у Нишу бр. 02-1275 од 05. 06. 2018. године;
- рецензирање радова објављених у зборницима радова студената докторских академских студија права објављених 2014. до 2017. године – Потврда Главног и одговорног коуредника од 04. 07. 2018. године.

8. Организација и вођење локалних, регионалних националних и међународних стручних и научних конференција и скупова

(чл. 4, ст. 1, тач. 9 „Ближих критеријума”)

- учешће у функцији продекана за наставу и научни рад у организацији међународне научне конференције „Усаглашавање права Србије са правом Европске уније”, одржане на Правном факултету Универзитета у Нишу 16. 05. 2014. године;
- учешће у својству продекана за наставу и научни рад у организацији међународне научне конференције „Право у функцији заштите слабијег”, одржане на Правном факултету Универзитета у Нишу 18. 05. 2015. године;
- организовање конференције за студенте докторских академских студија „Усклађивање правног система Републике Србије са међународним и европским стандардима”, одржане на Правном факултету Универзитета у Нишу 22. 09. 2016. године – *Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-1452 од 21. 06. 2018. године;*
- организовање конференције за студенте докторских академских студија „Преговарачка поглавља 23 и 24 са ЕУ и потреба реформе правног система Републике Србије”, одржане на Правном факултету Универзитета у Нишу 13. 09. 2017. године – *Потврда продекана за наставу и научни рад Правног факултета Универзитета у Нишу бр. 01-1452 од 21. 06. 2018. године.*

У МИШЉЕЊЕ О ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА ЗА ИЗБОР

1. Мишљење о научно-стручном и истраживачком раду

Научно-стручни и истраживачки рад кандидата Небојше Раичевића везан је искључиво за међународноправну научну област. У тој области он је до сада објавио две монографије (једну након избора у звање доцента), велики број научних и стручних радова у категорисаним часописима и зборницима радова, учествовао на бројним домаћим и међународним научним и стручним скуповима и као истраживач био укључен у већи број научних пројеката.

Кандидат Раичевић је да сада објавио радове који се према Правилнику о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача могу сврстати у следеће категорије: М14 (1 рад), М24 (3 рада), М33 (14 радова), М42 (2 рада), М44 (7 радова), М45 (3 рада), М46 (12 одредница), М51 (15 радова), М52 (7 радова), М53 (5 радова), М70 (1 рад); од чега су након избора у звање ванредни професор објављени радови у следећим категоријама: М14 (1 рад), М24 (2 рада), М33 (4 рада), М42 (1 рад), М44 (4 рада), М51 (7 радова), М53 (1 рад) и М63 (2 рада). Може се закључити да кандидат након избора у звање ванредни професор има објављену монографију из уже међународноправне научне области и све остале радове који су чл. 16 и чл. 17, ст. 1. тач. 4 Ближих критеријума за избор у звања наставника Универзитета у Нишу прописани за избор у звање редовни професор. Небојша Раичевић укупно је објавио 17 радова саопштених на међународним скуповима, од чега 7 након избора у звање ванредни професор. Кандидат је учествовао или учествује у 14 научних пројеката, од чега 8 имају

међународни карактер, чиме је и у том погледу неспорно испунио услов за избор у звање редовни професор.

Целокупан научни опус кандидата Небојше Раичевића може се поделити у неколико ужих целина. Прва обухвата радове који се односе на проблематику међународних људских права схваћену у најширем смислу. Објављивањем монографије посвећене заштити избеглица он је значајно проширио и продубио предмет свог досадашњег интересовања у овој области. Међународно хуманитарно право, посебно његова правила која ограничавају или забрањују одређене врсте оружја, друга је област у којој је кандидат Раичевић достигао највиши домет у домаћој правној науци. Трећа целина обухвата радове из области права Европске уније, коме кандидат у последње време посвећује све већу пажњу, посебно се интересујући за актуелна догађања у овој комплексној и за нашу земљу посебно важној области. Поред тога, радове из ове области одликује добро познавање и обимно коришћење праксе Суда правде Европске уније. На крају, кандидат се бавио и питањима међународног кривичног права, анализирао случајеве из праксе међународних судова и обрађивао неке актуелне догађаје са становишта међународног јавног права и права Европске уније.

Уколико би требало дати заједничку оцену радова после избора у звање ванредног професора, у први план истичемо следеће њихове карактеристике. Радови кандидата писани су изузетно компетентно, на начин који одаје богату правничку културу, аналитички дух и склоност ка критичком преиспитивању туђих и аргументованом заузимању сопствених ставова. У њима је кандидат показао одлике врсног познаваоца многих области међународног јавног права, а посебно међународног хуманитарног права, људских права, права Европске уније и избегличког права. Његови радови се темеље на широко прикупљеној грађи како у погледу међународноправне литературе, тако и документације. Овome ваља додати способност кандидата да јасно и прегледно изнесе и најсложеније проблеме, теоријску и практичну заснованост свих његових ставова и закључака и леп књижевни и правнички језик којим су ови радови писани. Ваља нагласити и практичну вредност великог броја његових радова, посебно за нашу земљу у склопу напора за приступање европској унији и решавања проблема избеглица.

Кандидат је већи број радова саопштио на међународним и домаћим научним скуповима. Том приликом, својим запаженим излагањима скренуо је пажњу научне и стручне јавности, што му је отварило могућност за даљу афирмацију у земљи и иностранству.

С друге стране, као истраживач Небојша Раичевић је учествовао или учествује у више научних и стручних пројеката, од којих неколико њих има међународни карактер. Рад на пројектима је показао његову изузетну способност за тимски рад и добре организационе способности.

2. Мишљење о наставно-педагошком раду

Кандидат Небојша Раичевић има дугогодишње педагошко искуство које је стицао на Правном факултету Универзитета у Нишу као асистент приправник, асистент, доцент и ванредни професор и то на већем броју предмета из уже међународноправне научне области. Применом знања и вештина које је стекао похађањем различитих едукативних програма, успео је да осавремени процес наставе и учења на предметима на којима је распоређен за држање наставе. Кандидат је у наставном процесу, увек кад је за то било могућности, инсистирао на практичним методама учења и вредновању тако стеченог знања.

Наставно-педагошки рад кандидата одликује самосталност, савесност, креативност и преданост свим облицима наставе на Факултету. У досадашњем раду кандидат Раичевић је испољио коректан и професионални однос у комуникацији са студентима како у настави, тако и током испитних активности. Посебно треба нагласити његову способност да сложену међународноправну проблематику студентима учини занимљивом и разумљивом. Кандидата одликује спремност да прихвати иновације како у погледу садржаја, тако и у погледу наставних метода. Захваљујући напред изнетим квалитетима, Небојша Раичевић за свој педагошки рад константно добија високе оцене приликом анонимног анкетирања студената организованог од стране факултетског Одбора за квалитет.

С обзиром на досадашњи обим учешћа у настави и квалитет њеног извођења, кандидат Небојша Раичевић неспорно испуњава услове за избор у звање редовни професор.

3. Мишљење о оствареним резултатима у развоју научно-наставног подмлатка

У раду са студентима мастер и докторских студија кандидат Небојша Раичевић је значајно допринео развоју научног и наставног подмлатка. Држао је наставу и испите на већем броју предмета на мастер и докторским академским студијама. На мастер академским студијама одређиван је за ментора приликом израде четири мастер рада, од чега два пута након избора у звање ванредни професор, а био је и члан пет комисија за јавну одбрану мастер радова, све након избора у звање ванредни професор. На докторским академским студијама одређен је за ментора приликом израде једне докторске дисертације, и то након избора у звање ванредни професор. Поред тога, на тим студијама био је члан једне комисије за оцену и јавну одбрану докторске дисертације, три комисије за оцену научне заснованости теме докторске дисертације и две комисије за одбрану пројеката докторске дисертације. Кандидат Раичевић био је и ментор приликом израде три семинарска рада на докторским студијама и члан комисија за одбрану већег броја семинарских радова на тим студијама. Небојша Раичевић је шест пута био члан комисија за избор у сарадничка звања из уже међународноправне научне области.

Осим ангажовања у држању наставе на мастер и докторским студијама, менторства и чланства у различитим комисијама на тим студијама, кандидат Раичевић је допринео развоју научно-наставног подмлатка и неким другим активностима. Он је на Правном факултету Универзитета у Нишу током 2016. и 2017. године организовао две научне конференције за студенте докторских академских студија права, а био је и коуредник два зборника радова студената докторских академских студија права.

Имајући у виду напред речено, као и остале чињенице наведене у делу III овог Извештаја, Комисија закључује да у погледу овог критеријума кандидат Небојша Раичевић у потпуности испуњава услове за избор у звање редовни професор.

4. Мишљење о доприносу академској и широј друштвеној заједници

Кандидат је био или је члан великог броја органа и тела на Правном факултету Универзитета у Нишу, при чему посебно треба истаћи да је био продекан за наставу и научни рад, члан Савета Факултета у четири мандата и да је актуелни управник докторских и мастер академских студија права на Правном факултету Универзитета у Нишу, члан Савета Центра за јавне политике Европске уније и члан

факултетског Одбора за квалитет. Треба нагласити његову активну подршку организовању студентских трибина и јавних дебата, као и учешће у раду Правне клинике за заштиту од дискриминације која делује на Правном факултету Универзитета у Нишу.

Небојша Раичевић је већим бројем својих активности допринео побољшању угледа Факултета и Универзитета. Између осталог, одржао је већи број предавања по позиву на мастер студијама на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, учествовао је у формирању Центра за јавне политике Европске уније као заједничког центара Правног факултета и Универзитета у Нишу и допринео је издавачкој делатности Факултета као уредник једног и члан редакције другог научног часописа који издаје Факултет.

Кандидат Раичевић је рецензирао већи број научних радова у угледним домаћим и страним часописима и зборницима радова. Значајно је и његово ангажовање у организовању већег броја научних скупова.

На основу наведеног и осталих података датих у делу IV овог Извештаја, Комисија сматра да је Небојша Раичевић остварио активности у осам елемената доприноса академској и широј друштвеној заједници и тиме испунио све услове за избор у звање редовни професор предвиђене у чл. 16, а у вези са чл. 4, Ближих критеријума за избор у звања наставника Универзитета у Нишу.

VI ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Пошто је размотрила пријаву Небојше Раичевића и анализирала његов научно-стручни и истраживачки рад, наставно-педагошки рад, рад на развоју научно-наставног подмлатка и допринос академској и широј друштвеној заједници, Комисија констатује да кандидат има:

- научни степен доктора правних наука из уже међународноправне научне области стечен на студијском програму и високошколској установи која је испуњавала све прописане услове за организовање тог нивоа образовања, сагласно чл. 74, ст. 1 Закона о високом образовању Републике Србије и чл. 165, ст. 1 Статута Универзитета у Нишу;
- вишегодишње педагошко искуство и очигледну склоност и изузетну способност за наставни рад, сагласно чл. 74, ст. 1 Закона о високом образовању Републике Србије и чл. 165, ст. 1 Статута Универзитета у Нишу;
- звање ванредни професор на Правном факултету Универзитета у Нишу од 17. децембра 2013. године, сагласно чл. 16, тач. 1 „Ближих критеријума”;
- позитивну оцену педагошког рада, сагласно чл. 16, тач. 2 „Ближих критеријума”;
- остварене активности у осам елемената доприноса академској и широј друштвеној заједници, сагласно чл. 16, тач. 3 „Ближих критеријума”;
- четири менторства приликом израде завршних мастер радова, од тога два након избора у звање ванредни професор, као и пет чланства у комисијама за одбрану завршних мастер радова које су све формиране након избора у звање ванредни професор, сагласно чл. 16, тач. 4 „Ближих критеријума”;
- једно менторство приликом израде докторске дисертације и чланство у једној комисији за јавну одбрану докторске дисертације, сагласно чл. 16, тач. 5 „Ближих критеријума”;
- запажене резултате у развоју научно-наставног подмлатка на Факултету, сагласно чл. 16, тач. 6 „Ближих критеријума”;

- објављену монографију из уже међународноправне научне области (категорија M42), која је публикована након избора у звање ванредни професор, сагласно чл. 16, тач. 7 „Ближих критеријума”;
- један рад објављен у часопису који издаје факултет у саставу Универзитета у Нишу у последњих пет година, сагласно чл. 16, тач. 8 „Ближих критеријума”;
- два рада у часописима категорије M24 и шест радова у часописима категорије M51, који су публиковани након избора у претходно звање, сагласно чл. 16, тач. 9, а у вези са чл. 17, ст. 1 тач. 4 „Ближих критеријума”;
- седам излагања на међународним или домаћим научним скуповима која су штампана у целини и једно излагање које је штампано у изводу, сагласно чл. 16, тач. 10 „Ближих критеријума”;
- 30 хетеро цитата, сагласно чл. 16, тач. 11 „Ближих критеријума”.

На основу изложеног, Комисија је закључила да кандидат Небојша Раичевић неспорно испуњава све услове за избор у звање редовни професор за ужу међународноправну научну област, предвиђене чл. 74, ст. 10 Закона о високом образовању Републике Србије, чл. 165, ст. 10 Статута Универзитета у Нишу, чл. 16 и чл. 17, ст. 1, тач. 4 Ближих критеријума за избор у звања наставника Универзитета у Нишу, који су саставни део Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу.

VII ПРЕДЛОГ ЗА ИЗБОР

У складу са изнетим мишљењем, а сагласно својим овлашћењима из чл. 10 Правилника о поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Нишу, Комисија има част и задовољство да Изборном већу Правног факултета Универзитета у Нишу предложи да донесе одлуку о утврђивању предлога за избор проф. др Небојше Раичевића у звање редовни професор за ужу међународноправну научну област на Правном факултету Универзитета у Нишу.

У Нишу, 16. 08. 2018. године

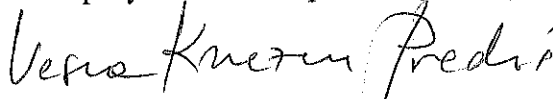
ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

Др Родољуб Етински, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Новом Саду, члан

Др Зоран Радивојевић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Нишу, председник

Др Весна Кнежевић Пређић, редовни професор
Факултета политичких наука Универзитета у Београду,
члан

